Anime Angels

Nr. 5 - romance

- Interviu de Crăciun

- Crăciunul în animeuri

- Utada Hikaru

- Familia japoneză

- Candy Candy

- Air

- Kare First Love

- Poveşti de Crăciun

...plus alte noutăţi

Cuprins

Fire – Cafe
-Spiritul Crăciunului ---------- Chibi
-Interviu de Crăciun ---------- Tzakey
-Obiceiuri de Crăciun ---------- ishpy

Air - Anime Theme
-Crăciunul în animeuri---------- Kîsmet

Earth – Modern Japan
-Crăciunul în Japonia---------- ishpy
-Utada Hikaru ---------- NephThys
-Haruki Murakami ---------- Kîsmet

Dark - Old Japan
-Familia japoneză---------- Tzakey
-Despre gheişe---------- Tzakey

Water - Anime/Manga
Candy Candy---------- Kîsmet
Ah My Goddess---------- Kîsmet
Air---------- Kîsmet
Nana---------- NephThys
Kare first love---------- Tzakey
Itazura na Kiss---------- Tzakey

Light - Divertisment
-Povestiri de Crăciun----------Chibi
-Christmas origami----------Blue Mint

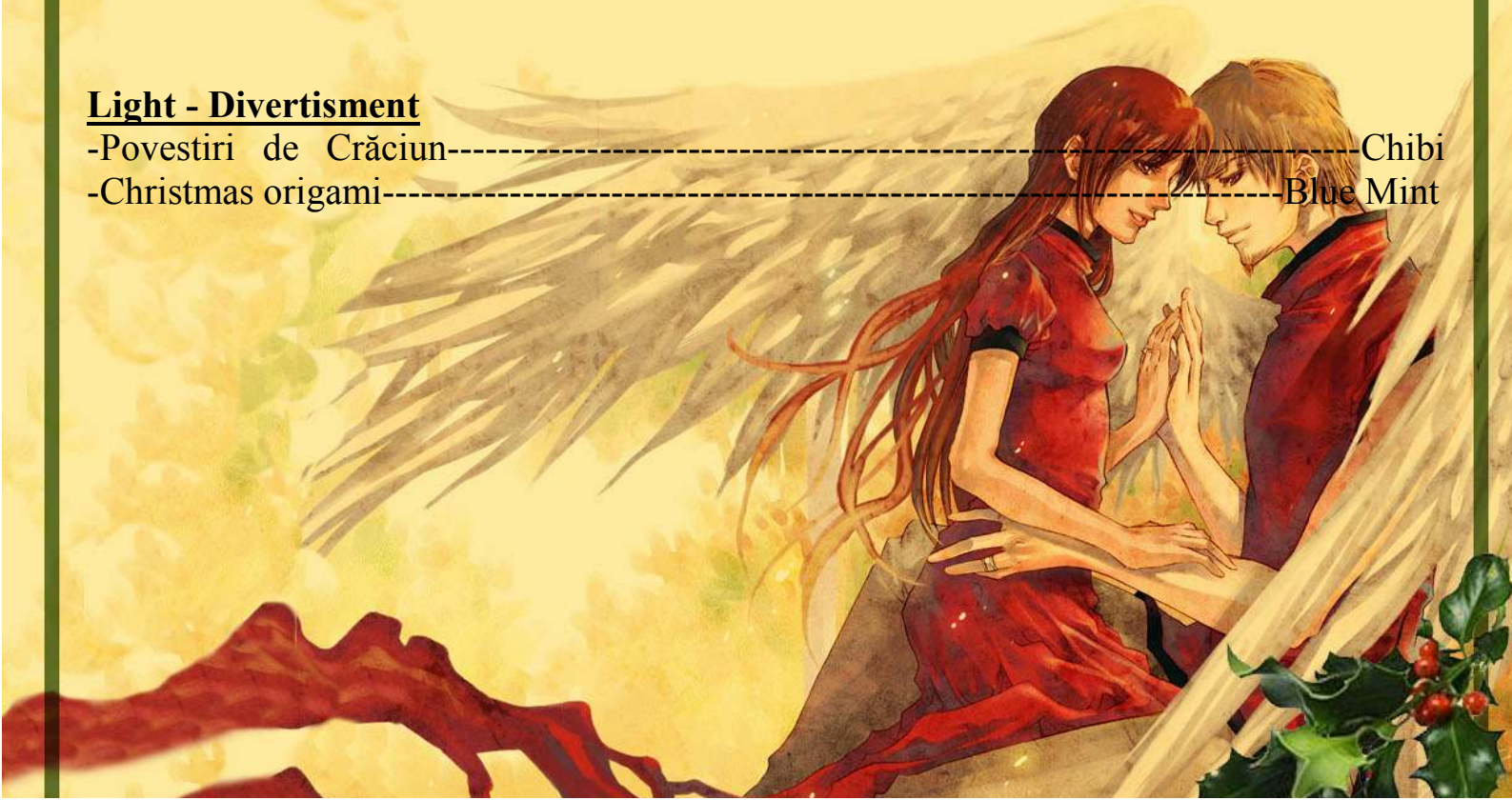

Spiritul Crãciunului

intră în scenă...îşi încălzeşte degetele şi se pune pe scris

Am tot stat şi m-am gândit ce să scriu pentru acest număr de Sărbători. Ar fi multe de spus şi totuşi, poate prea puțin. Prin urmare am să povestesc ..ceva.

De ceva timp am tot *pus țara la cale* împreună cu familia cum să facem cu bradul pentru Crăciun, cum îl luăm, având în vedere că nici unul dintre noi nu e..*acasă*. În final a rămas stabilit ca noi, copiii (sora, cumnatul şi eu), să punem mîna pe unul frumuşel şi să îl ducem acasă. Simplu de zis şi, credeam noi, simplu şi de făcut. Doar că lucrurile nu au mers de nici un fel cum am dorit noi. Timp de patru seri la rând am umblat prin piețe după brad şi nici urmă. Nu prea a fost plăcut, a fost rece, oboseală şi chiar am lăsat alte lucruri de rezolvat, multe telefoane date: cum să fie, cât dăm maxim pe el, cât de înalt etc. În schimb ceea ce îmi dădea forța să mai umblu aşa ca nebuna pe străzi era tocmai bucuria de a lua un brad, de a-i simți parfumul şi, pur şi simplu, faptul că te ducea cu gândul la Crăciun.

Oh, mă veți întreba, de ce umblam fără rost, mai ales că era vorba cu două săptămâni înainte de Ajun. Ei bine, pentru că nu puteam să îl ducem acasă decât în penultimul weekend de dinainte şi mai ales pentru că, din experiența anilor trecuți, ştiam că vor fi. De altfel şi în ziare mai apăreau diverse ştiri cum că se aduc la vânzare începând cu data de ..etc. Se pare că în acest an s-au obținut mai târziu avizele aşa că şi brazii au apărut mai târziu.

Într-una din zile i-am adus sorei mele o coroniță de brad să o pună în casă la ea. Când i-am dat-o, s-a aplecat să o miroase şi l-a întrebat pe cumnatul meu: *Ştii a ce miroase? A brad*, a răspuns el. *Nu, a Crăciun!* Ceea ce m-a făcut să simt multă bucurie în sufletul meu...mirosea a Crăciun în casă. A luat apoi coronița şi a împodobit-o cu fundițe roşii şi cu batoane de scorțişoară...o minunăție...Îmi venea să mut munții din loc pentru felul în care mă simțeam...

Însă aventura bradului nostru continuă. Într-un final, au apărut, deşi un pic mai *timid* la început, ceea ce nu însemna că misiunea era încheiată. Două zile am "negociat" problema transportului din piață până în casă, deoarece cumnatul meu nu era sigur când putea să plece mai devreme de la servici, fiind chiar în situația de a contramanda întâlnirea cu el de 3 ori. Ceea ce a creat un oarecare moment de tensiune, enervându-mă la un moment dat, deoarece şi eu îmi făcusem la rândul meu niste programări şi la servici şi după. Dar a trecut...sâmbătă, pe 13 decembrie (ups^^), după ce cumnatul meu a terminat serviciul, ne-am dus toți trei în piață, acolo unde ochisem eu nişte exemplare frumoase şi am început studierea...acela e prea înalt, celălat prea golaş..altul cu tulpina prea groasă...

Până la urmă ne-am oprit în fața unui brad, cu crengi dese si cu o culoare superbă, poate un picuț cam înalt, dar era drăguț foc. Şi acela a rămas. I-am rugat pe băieți să îl lege şi... sora mea, cică: dar cine îl duce, la care răspunsul meu şi al cumnatului a fost: noi. ^^ Zis şi...făcut. Era un pic cam greu, dar ne-am descurcat. Cu degetele aproape degerate (ah da, am uitat să menționez faptul că afară era foarte frig, între 0-1 grade) l-am dus până la maşină unde ne-am lovit de altă problemă. Cum şi unde îl punem? Până acasă am decis să îl punem în portbagaj, dar a trebuit să dăm jos bancheta din spate. Sinceră să fiu, nu ne-am dat seama inițial cât era de înalt.

L-am băgat cu mare grijă, ca să nu îi rupem vreo creangă, iar în vârf i-am pus chiar o sfoară roşie. Faza tare a fost cum am mers eu în maşină, adică în spate şezând turceşte, lângă brad, pe bancheta răsturnată şi cu o bună posibilitate de a ajunge oricând pe şosea, având portbagajul cu capacul abia legat.

Ajungem în final acasă, sora mea urcă (să pregătească ceva de papa, un ceai cald..), iar noi am rămas să aranjăm bradul pentru lungul drum de..ceva peste 200 km.. După ce mi-am dezmorțit picioarele, am început planificarea. Era destul de frig, eram şi nemâncați, normal că vroiam să terminăm repede..dar...Inițial am vrut să punem bradul în maşină, să încăpem toți. Am deschis toate uşile, am dat pe spate scaunele din față şi..începem să băgăm bradul pe diagonală, din spate stânga spre dreapta față. Eteee, ne-am dat seama că e prea mare şi nu ne înduram să ne gândim cumva la varianta de tăiat, ni se părea ok totuți ca înălțime. Am trecut la altă variantă: să încercăm să băgăm bradul cu vârful spre parbriz față, prin portbagaj, ca să încapă cu totul in maşină. Da' de unde, nu aveam un „drum" bun. L-am scos a doua oară din maşină şi am decis să îl băgăm ca prima dată, când l-am luat de la piață şi să merg doar eu cu el să îl ducem. Doar că trebuia să avem grijă la crengile din vârf şi la cum legam portbagajul.

Aaaah, veți spune, fraierilor, dar bare transversale pe maşină? Pei nu aveam, maşina era de la servici şi nu mai aveam timp şi nici nu era convenabil să mai luăm, aşa că...Totuşi am găsit o a treia variantă. Am măsurat lungimea maşinii în interior, unde am putea pune bradul, am măsurat bradul şi..am trecut la tăiat. Am tăiat nițel din vârf că oricum îl tăiam, mai greu a fost la capăt, că avea trunchiul gros. Şi dăi cu fierăstrăul... Sora mea ne-a adus nişte ceai, însă cumnatul meu a trebuit să mă lase de pază la maşină, deoarece veniseră băieții de la firma care le-a instalat centrala să îi facă garanția. Aşa că m-am apucat eu să termin de tăiat.

În jur, lumea care trecea admira bradul pe care eu mă chinuiam să îl tai şi mă gândeam în continuare cum o să îl ducem. Într-un final l-am tăiat, a venit şi cumnatul, l-am băgat din nou ca la început, pe diagonală, încet cu vârfurile şi...gata. Am aranjat bradul pe laterala dreapta, l-am învelit cu o folie de plastic, am pus totul la loc şi am urcat în casă să mâncăm şi să ne odihnim.

Trecem peste partea în care am început negocierea cu..plecăm acum, plecăm mâine dimineața, merg doar eu, merge şi sora mea...părți bune, părți proaste şi ajungem în momentul în care sun acasă la o vecină să ne facă focul în sobă. Apoi ne aruncăm în maşină (un pic îngrămădite eu şi sora mea în spate), trecem pe la un hypermarket să mai cumpărăm câte ceva pentru Sărbători şiii...drum întins spre casă. Era deja destul de târziu, dar cu voie bună în suflet, muzică şi un ceai cald a fost frumos drumul, cu mici fulgi de zăpadă ici şi colo.. Ajunşi acasă, am tras cu sete aerul rece şi curat de munte şi am privit dealurile din jur acoperite cu zapadă fină.

În aer se simțea miros de fum. Era o atmosferă de care imi fusese foarte dor. Am dus bradul în casă (asta după ce l-am urcat cinci etaje), l-am dus în sufragerie şi l-am admirat. În acel moment am uitat toate neplăcerile prin care am trecut, tot frigul, toți nervii, absolut orice sentiment neplăcut. L-am pus cu grijă în balcon, am mâncat, am mai pus câteva lemne pe foc şi ne-am culcat. Pe drumul de întoarcere am ascultat aproape non stop numai colinde, aşteptând cu nerăbdare să vină sărbătorile.

Se întâmplă ca ceea ce vrem să facem să nu reuşim din prima, să ne mai lăsăm pradă unor sentimente mai puțin dorite, să vrem să renunțăm, dar în final, atâta timp cât credem şi perseverăm, cumva tot va trebui să se termine cu bine. Să aveți parte de un Crăciun cât mai liniştit, alături de cei dragi. Sărbători fericite!!

Autor: Chibi

Interviu de Crãciun

*Mă trec anumiţi fiori când observ toţi îngeraşii cum se strâng cuminţi, în linie, în aşteptarea întrebărilor. Nu vă îngrămădiţi, dragilor! Are Crăciuniţa întrebări pentru toţi. *waves tail* Sper să vă placă! Apropos ... v-am ordonat în funcţie de rapiditatea de care aţi dat dovadă la înaintarea răspunsului. Se vede cine e mai filosof şi cine e mai conştiincios. Tsk... Tsk ... Tsk... ^-^*

Kagaroth:

T: Dacă ai avea de ales să faci Crăciunul altundeva, unde ar fi acesta?
K: Dacă aş avea de ales unde să fac Crăciunul ... păi ar fi câteva locuri unde aş dori să îl fac: ar fi la munte, la noi în România sau în străinătăţi, oricum undeva unde să fie zăpadă, la o cabană sau pensiune, cu pădure în jur, un foc în şemineu, un brad frumos împodobit, cu vinuleţ fiert în cană de lemn sau lut, ca pe vremuri, alături de prieteni la poveşti, colinde, cântece. Idea este, să fie undeva unde să fie zăpadă... mare, 50 centimetri, să fie şi frig, efectiv să fie atmosfera de Crăciun, cea de altădată, când lumea era primitoare cu colindătorii, când lumea sărbătorea în familie sau cu cunoştiinţe / prieteni naşterea Domnului şi când cei din urmă, colindătorii, chiar ştiau să colinde şi nu doar să repete 3 cuvinte şi atâta. Oricum Crăciunul mi se pare că trebuie petrecut undeva departe de aglomeraţia unui oraş mare, nu o fi Bucureştiul mare, dar aglomerat este şi este dezolant de Crăciun să îl vezi pustiu. Nu ştiu dacă aş petrece Crăciunul undeva "în ţările calde", adică să fim serioşi unde mai este tot farmecul acestei sărbători dacă aş sta în şlapi, pantaloni scurţi şi maieu pe un şezlong savurând un cocktail la 30 de grade noaptea. Sau aş petrece Crăciunul la ţară de unde este mama, din Moldova, zona este perfectă, dealuri, păduri, ninsoare, frig,, colinde, tot ce trebuie pentru un Crăciun Fericit.

T: Îţi schimbi, într-un mod poate inconştient, comportamentul de sărbători. Eu ştiu ... de exemplu eşti mai iubăreţ, mai generos, mai iertător?
K: Comportamentul, nu, nu cred că mi se schimbă sau mai bine zis nu mi-l schimb de sărbători. Cel puţin eu nu realizez că este ceva schimbat la mine, tot acelaşi om sunt, cu personalitatea lui de om ursuz care, conform cu un fost coleg de muncă şi prieten bun, o am, deşi sunt sărbătorile de iarnă, începând cu 1 Decembrie şi terminând cu 1 Ianuarie *totuşi nu am simţit nici nu am avut motiv să mă simt altfel şi să fiu mai iubăreţ, sau mai generos, cât despre iertător nu ştiu ce să zic, că tot pe acolo se învârte şi iertarea. Acum serios nu ştiu dacă îmi schimb comportamentul, este posibil, tot ce pot spune este că doar ceilalţi oameni, cei din jurul meu pot răspunde la întrebarea de faţă.*

T: De ce nu te-ai putea lipsi în aceste sărbători?

K: Destul de tricky întrebarea, să zicem că sunt un lucru familiar, ceva cu care m-am obişnuit de-a lungul timpului şi care ştiu ca trebuie să vină în luna Decembrie şi totuşi, parcă viaţa, atmosfera, donno, nu ar fi la fel fără ele. Este vorba de euforia de Crăciun, de faptul că oamenii sunt pregătiţi de sărbători de tot ce se întâmplă în jur, şi nu numai în România ci peste tot în lume, minus acele popoare care nu au treabă cu creştinismul şi care nu sărbătoresc Crăciunul. Cred că şi acesta este un lucru pentru care mi-ar lipsi sărbătorile de iarnă, cel puţin sunt un motiv pentru ca oamenii să mai uite de necazuri, problemele de peste an şi să serbeze, să fie fericiţi, sărbătorile sunt o pată de culoare peste cenuşiul unui an care vine şi trece, el anul.

T: Ce semnifică pentru tine un Moş Crăciun ?! ^-^

K: Ce semnifică un Moş Crăciun pentru mine? Ca personaj sau ca sărbătoare? Voi încerca să răspund după caz. Ca sărbătoare asta chiar nu ştiu, nu m-am gândit niciodată ce semnificaţie are pentru mine Crăciunul, de fapt nici o sărbătoare nu am stat să o bibilesc, să mă gândesc ce însemnă pentru mine şi pentru ceilalţi oameni, ştiu doar că vin şi trec, da' e frumos: bucate multe şi felurite, împodobiri de brazi şi alte cele. Totuşi nu ştiu, nu am avut, nu am şi nu ştiu dacă o să am motive să mă gândesc la Moş Crăciun mai serios decât la o sărbătoare populară, un motiv pentru copii să ceară / primească cadouri, bine, bine, şi copii mai mari pot face acelaşi lucru însă pentru mine se opreşte aici. De ce ar întreba oamenii, poate, cel mai sigur, eu „estem" de vină, eu şi comportamentul meu, cel de mai sus ;))însă asta rămâne de văzut dacă se schimbă sau nu şi dacă nu cumva în viitorul apropiat sau depărtat nu va însemna şi pentru mine ceva mai mult, mult mai mult, o sărbătoare în familie, momente de fericire, împlinire sau mai ştiu eu ce. Ca personaj, hmmm, nu ştiu cred că nimic, doar un personaj care în viziunea copiilor vine în noaptea de Crăciun şi le aduce cadouri. Chiar nu ştiu semnificaţia lui pentru mine. Nu m-am mai gândit la Moş Crăciun de ceva vreme, din tinereţile mele ceauşiste.

Chibi:

T: Ai ceva sentimente speciale în această perioadă?

C: Oh, da! Crăciunul este sărbătoarea mea preferată îl ador şi îmi aduce aminte de copilărie: parfumul portocalelor, cornuleţele cu magiun, mersul cu colinda sau la urat etc. În plus, sunt nascută în această periodă, iar iarna este anotimpul meu favorit. Crăciunul îmi dă un sentiment aparte, mă simt melancolică, dar şi plină de energie şi voie bună. Îmi place foarte mult atmosfera care se creează în preajma Crăciunului, plăcerea de a căuta cadouri pentru cei dragi şi de ce nu, speranţa că oamenii devin mai buni în această perioadă. De asemenea, Crăciunul îl corelez şi cu partea spirituală, dar mai puţin faţă de... 'partea opusă', Paştele, sărbătoare a cărei spiritualitate este mai puternică.

T: Îţi place un Crăciun tradiţional, sau te-ai simţi la fel de bine şi în Bora Bora cu bradul împodobit lângă tine?

C: Sinceră să fiu, îmi place Crăciunul tradiţional. Un Crăciun în Bora Bora, să zicem, la plajă şi făcând surf, nu e acelaşi lucru, nu pentru mine care am crescut cu un Crăciun tradiţional, dar poate că pentru cei din Bora Bora e normal. Mie îmi place ca de Crăciun să fiu cu familia, cel puţin în Ajun şi prima zi de Crăciun, să facem bradul în Ajun, încă de dimineaţă, la care fiecare participam cu câte ceva, să lăsăm cadourile sub brad, să ascultăm colinde şi, dacă dă Domnu', să ne uităm afară cum ninge şi să privim spre seară focul din sobă. Îmi place să mă uit cu ai mei la filme cu tradiţie de Crăciun, în special filme mai vechi, să merg cu sania cu sora mea şi cine o mai fi, iar la întoarcere, să bem câte un pic de vin fiert. Îmi place să simt mirosul de brad şi cel al prăjiturilor făcute de mama, îmi place să mănânc preparatele speciale din carne de porc, fără de care nu ar exista un... Crăciun tradiţional^^.

T: Cât timp ai crezut in Moş Crăciun?
C:Oh well...aici e cu..schepsis^^. În Moş Crăciun ăla cu cadourile de sub brad, am crezut până la o vârstă destul de fragedă... nu mai ţin minte exact, undeva până la 9-10 ani, când am descoperit efectiv cadourile ascunse de mama în dulap ^^ (fiindcă sunt o fire foarte curioasă şi..se mai întamplă). În rest, nu ştiu cum să îţi explic. Cred într-un Moş Crăciun mai mult la nivel..utopic, cumva că undeva există cineva care să fie acel Moş Crăciun care aduce bucurie în rândurile copiilor, ceva ca o combinaţie între faptul că aş vrea să existe şi faptul că aş vrea să cred că deja există şi ştiu că undeva se află şi ţine aprins un spirit specific Crăciunului, corelat cu latura spirituală a Crăciunului.

T: Ai vreo amintire neplăcută, care îţi afectează cât de cât starea de sărbători?
C: Dacă te referi la amintiri neplăcute legate de sărbătorirea Crăciunului în anii anteriori, pot să îţi spun că există astfel de amintiri, legate de anumite aspecte de natură familială, dar să zicem că situaţia prezentă e mult mai bună, deşi o anumită problemă nu e in totalitate rezolvată. . Prin urmare, ceea ce a fost şi se leagă de Crăciun, nu îmi afectează starea actuală de spirit, în plus, îmi place să cred că va fi ceva plăcut şi liniştit, cu multă înţelegere, bucurie şi fără situaţii neplăcute. Dacă vii în întâmpinarea unei sărbători cu un suflet tulburat de amintiri neplăcute, nu mai simţi spiritul Crăciunului, nu mai simţi nimic plăcut în suflet, te deprimi, în loc să te bucuri de momentul prezent şi să laşi deoparte toate supărările trecutului.

Ishpy:

T: Ce reprezintã pentru tine un Crãciun?
I: Hmm, Crăciun ... păi pentru mine Crăciunul e o sărbătoare pe care o petreci cu familia, te distrezi împreună cu ea, dar pe care o poţi petrece şi cu prietenii. De cele mai multe ori am stat cu familia de Crăciun şi Doamne cât iubesc când ne strângem toţi la bunicii mei şi să mâncăm şi să vorbim şi să ne distrăm împreună. E foarte frumos şi de neprețuit. Plus mai este şi ziua când vine Moş Crăciun deci

primesc cadouri (OMG!! I love gifts !! ^^).

T: Dacã ai fost vreodatã cu colindul … ai avut vreun Ajun de-a dreptul bănos? Ce-ai facut cu banii?
I: Daaa, Ho ho ho!! Am scos într-un an bani frumoşi rău de tot. Cred că aveam 9 ani şi am plecat la colindat. Eram la bunici şi când mă duc eu pe acolo, colind, mă duc şi la rude şi ajung acasă şi atunci făcusem cam 3 mil. Pe vremea aia luai multe de banii ăia şi ţin minte că mi-am luat o jucărie, daca nu mă înşel pot să zic că era o păpuşă, haine şi s-a ajuns şi de ceva dulciuri.

T: Când ai aflat că Moş Crăciun nu mai există, sau încă mai crezi in el? ^-^
I: E da!! Come on!! Moş Crăciun nu există. Dar acum pe bune, era frumos când credeam că vine Moşul şi îi scriam ce să îmi aducă. Sweet memories!!! =] Anyway, am aflat că Moş Crăciun nu există la vârsta de 11 ani.
Eram în vizită la mama la serviciu şi eu de obicei îi cotrobăiam peste tot prin birou. Aşa am făcut şi în vara când aveam 11 ani şi nu ştiu ce pana mea mi-a venit, dar mama avea hârtiile, actele puse în birou deasupra la o hârtie mai mare şi eu zic: „Hai să mă uit să văd ce e sub ea!" şi acolo am găsit toate scrisorile mele. Mai aveam puţin si plângeam că mulţi copii mi-au zis că Moş Crăciun nu există, dar eu tot timpul spuneam că el e adevărat şi uite că aveau dreptate.

T: Până una alta, Crăciunul nostru este 90% împrumutat din America şi Occident. Ai accepta să faci un Crăciun tradiţional român. Chit că nu ar fi aşa ... luminat?
I: Umm şi cum ar arăta un Crăciun tradiţional român?? Eu una nu ştiu cum e asta. Oricum aş încerca. Poate sa fie mai frumos sau mai urât, nu contează. Îmi place să încerc ceva nou tot timpul, pentru că încercarea moarte n-are, aşa că BRING IT ON!! =]

Aakai:

T: Ce ... năzbâtii ai face îmbrăcată în costum de Crăciuniţă?
A: Hahahahaaa aş dansa Polka, glumesc ... Sincer nu ştiu ce aş face, probabil m-aş îmbăta şi aş adormi prin şanţuri ca a doua zi să mă trezesc cu o gloată de copii alături de mine exclamând „Ahahaha, a părăsit-o Moşul, de aia a băut", dar nu m-aş vedea purtând aşa ceva^^"!

T: Ia zi … cel mai tare cadou … şi cel mai ratat, primit de tine. (din punctul tău de vedere)
A: Cel mai frumos cadou a fost o păpuşă care semăna cu Chucky, păpuşa ucigaşă, şi cel mai urât cadou: :-? o fustă verde, pur şi simplu m-a jignit culoarea când mi-a adus aşa ceva. Dar revenind la cel mai frumos cadou aş prefera să reformulez prin: Cel mai frumos cadou l-am primit când mi-am dat seama că am prietenii şi familia lângă mine <3..!

T: Cum ar trebui să arate bradul tău de vis?
*A: Habar nu am, ar fi ceva de moment, oricum o chestie mare şi deasă împodobită din cap până-n picioare cu mii de globuleţe aurii şi roşii :-? şi habar n-am *râde**

T: Îţi place să participi la "instituirea atmosferei" ... să zicem, făcutul bradului, să coci cozonaci, prăjituri ... să faci cârnaţi, etc. Sau preferi să lâncezeşti toată ziua şi să-i laşi pe alţii să se chinuie?
A: Aici o să vă dezamăgesc puţin, eu profit de faptul că toţi au câte ceva de făcut astfel încât să stau lipită de TV, o mână de ajutor mai dau şi eu..dar nu mereu, nu-mi place să ajut, chiar dacă mă gândesc că-ntr-o zi voi fi o boşoroagă care fuge cu mopu' dupa copiii ei, rugându-i să o ajute la pregătiri..!

Deceitful Angel:

T: Ce ai alege între Crăciun, Paşte, Anul Nou .... şi ziua ta de naştere?
D.A.: Toate îmi plac, dar aş alege Crăciunul pentru că, consider eu, este cea mai colorată, veselă şi vioaie sărbătoare dintre toate. Cu beculeţele, zăpadă (şi implicit bătăile cu bulgări de zăpadă), munţii de ciocolată şi mâncarea gustoasă şi să nu uităm de cadouri. Plus atmosfera aceea specială de Crăciun, căldura pe care o simţi în suflet când priveşti bradul împodobit, când eşti alături de cei dragi. Anul Nou şi ziua de naştere îmi lasă un gust oarecum dulce-amărui, deoarece mă gândesc la ce-am realizat şi ce nu am realizat dar puteam să realizez, îmi fac speranţe şi planuri, promisiuni că voi şi aşa şi aşa că mă voi schimba etc, şi mă simt puţin stresată. Nu încape îndoială, au şi ele locul lor, dar parcă nu sunt la fel de relaxate şi lipsite de griji ca şi Crăciunul. Asta, cel puţin din punctul meu de vedere.

T: Cât de darnică ai putea deveni, afectată de spiritul sărbătorilor? ^-^
D.A.: Spiritul darnic de obicei nu mă prea afectează (shame on me >.<) dar probabil că aş cumpăra cadouri scumpe, dar calitative (dacă e vb de ceva practic), sau multe lucruri aparent nefolositoare (precum pluşuri mari).

T: Cât de mult aştepţi masa de Crăciun? Ai vreun fel de mâncare preferat?
D.A.: Nu pot să spun că aştept masa de Crăciun cu sufletul la gură, nu sunt tocmai o gurmandă convinsă, iar la noi nu se gătesc o mie de feluri de mâncare. Dar recunosc, abia aştept sarmalele şi prăjiturile!

T: Ce ți-ar lipsi cu adevărat de la un Crăciun?
D.A.: Ceea ce mi-a lipsit până acum în ultimii 3 ani: un brad adevarat! nu unul plasticos, de vreo 70 cm înălțime, cu nush ce tâmpenie de fibră optică. S-a zis cu mirosul de brad, cu bucuria de a-l împodobi şi a sta să-l priveşti, în toată splendoarea lui. Ok, înțeleg defrişări masive, poluare şi motive financiare (brazii adevărați sunt destul de scumpi), dar totuşi, parcă nu e Crăciun fără brad de Crăciun. Altceva ce mi-ar lipsi : familia. Chiar dacă uneori aş zbura pe altă planetă din cauza neînțelegerilor şi diferențelor de gândire, familia tot familie rămâne.

Selena:

T: Mai crezi în Moş Crăciun? ^-^
S: Cred în Spiritul Crăciunului şi, de asemenea, cred că în orice poveste există şi un sâmbure de adevăr. Moş Crăciun cu barbă albă şi costum roşu mi-a făcut copilăria mai frumoasă, mi-a adus fericirea aia pe care orice copil o simte, nu neapărat datorită cadourilor, ci mai degrabă datorită misterului şi magiei care-l înconjoară. Chiar dacă am crescut şi misterele şi magia s-au diminuat, încă mai cred că în fiecare noapte de Crăciun un spirit bun trimite un pic de magie pe Pământ.

T: Faci parte din cei care sunt extaziați de această atmosferă de sărbătoare, sau toata această agitație te scoate din minți?
S: Îmi place, deşi recunosc că mă uit niţel cruciş când văd brazi împodobiți cu o lună înainte de sărbătoarea propriu-zisă. Însă oamenii încearcă să tragă cât mai mult de ceea ce îi face fericiți, iar Crăciunul e cea mai frumoasă sărbătoare! Aşa că încerc să mă bucur de atmosfera oraşului, de reclamele cu oameni de zăpadă şi Moşi Crăciuni, de dulciurile în ediții speciale de sărbători, de programele de la tv, mai mult sau mai puțin potrivite cu tot ce înseamnă Crăciunul şi iarna.

T: Îți place să cauți cadouri din timp, sau te agiți pe ultima sută de metri?
S: Depinde de buget şi de oferte. ^.^" Adevarul e că eu nu pun preț atât de mult pe cadouri. Dacă găsesc ceva ce ştiu că i-ar place persoanei şi îmi permit atunci cumpăr. Dacă nu, atunci iau ceva simbolic sau ceva dulce şi e ok.

T: Ce aştepți mai mult şi mai mult în ziua de Crăciun: cadourile, masa plină de tot felul de delicatese, sau toți cei dragi ție strânşi la un loc?
S: Câte un pic din fiecare! (: Cel mai mult încerc să mă bucur de atmosfera în sine, de mirosul de brad, de liniştea care ar trebui să însoțească sărbătoarea. Anul acesta, la fel ca anul trecut, o să mă uit la filme specifice sărbătorilor în compania unor bomboane de ciocolată umplute cu rom. Poate sună patetic şi simplist, însă eu abia aştept să-mi dăruiesc câteva ore de fericire simplă.

*Şi ca să închei pe un ton vesel, sper ca îngeraşii de pe Anime-Angels să aibă nişte sărbători plăcute, pline de bucurie şi optimism şi să nu uitați să lăsați copilul din voi să mai creadă în magia Crăciunului. ^.^*

Finger:

T: Cum ar trebui să arate un Crăciun cât mai aproape de perfecțiune?
F: Nu prea mă interesează unde îl fac, contează cine e cu mine de Crăciun. Dacă am prietenii şi familia lângă mine atunci o sa fie perfect. Aaa şi mai contează şi mâncarea, să am ceva gen cozonac, dulciuri, pui la cuptor. Nu contează bradul, cel puțin nu acum (conta când eram mic)... prefer să dau banii ăia pe ceva, decât să-i arunc pe un copac care se duce în 10-20 zile şi are nişte sclipici pe el.

T: Cum te simți în preajma sărbătorilor?
F: La fel ca de obicei. Nu aştept sărbătorile şi nici nu-mi induc o stare specială. Poate dacă mi s-ar întâmpla ceva special de sărbători, atunci m-aş simți diferit, însă orice pot să fac de sărbători, pot să fac şi în zilele normale.

T: Ce prostii ai făcut în ziua Crăciunului?
F: Prostii? Like what? Be more specific... Nu prea am avut ce prostii să fac de Crăciun, sunt destul de cuminte...

T: Ai obiceiul, poate chiar inconştient, de a fi mai darnic de sărbători?
F: Nu, nu sunt darnic absolut deloc şi sărbătorile nu sunt o excepție. Nu se întâmplă nici inconştient şi nici nu mă chinui să o fac.

Kîsmet:

T: Crăciunul ar trebui să fie o sărbătoare a iubirii şi a liniştii. Cât de mult reuşeşti să fii mai împăciuitoare, iertătoare ... cumva mai calmă?
K: Păi, aşa cum spui şi tu "ar trebui să fie". Mă străduiesc şi eu, ca tot omul, dar în mare parte nu îmi reuşeşte. Sunt mai bună, mai iertătoare cu străinii, dar cu cei apropiați nu reuşesc nici măcar atunci [mărturisesc că mă prefac că iert şi uit ^^, dar evident că atât eu, cât şi ei ştim adevărul].

T: Ai primit vreodată vreun cadou ... indecent? XD
*K: Cu adevarat indecent niciodată ^^ , parțial indecent am primit o "cană cu sâni " de la mama. Spun "parțial indecent" deoarece la cât de prost era realizată ...*cough**

T: Preferi un Crăciun acasă, în linişte şi comoditate ... sau unul petrecut in oraş, în zgomot şi beție? XD
*K: Îl petrec acasă, dar nu pentru linişte şi/sau din comoditate, ci pentru că îmi place să îl petrec cu familia şi prietenii şi îmi place să fim "acasă" relaxați, să putem să facem cât zgomot vrem [fără a deranja mesele vecine], să tragem şi o beție şi dacă-i rost de dans şi karaoke să fie pe muzică aleasă de noi ... Ah, da *sweat drop* în anii trecuți jumătatea mea pica frântă undeva pe la mijlocul petrecerii şi ca să nu imi strice*

mie buna dispoziţie şi ca să evităm "problemele" ce ar putea apărea, locul de întâlnire e mereu acasă la noi, el putând să tragă pe dreapta oricând ...

T: Ce nebunii ai fi în stare sã faci dupã o masã de Crãciun asezonatã cu ceva alcool de mare finețe? În jurul bradului, desigur.*laughs*
*K: *thinks hard* Sincer? Nici măcar în situația în care eu aş fi îmbibată cu alcool nu aş simți vreo tentație să fac "nebunii" în jurul bradului. Bleah, I'm no fun I know ...*

Blue Mint:

T: Ce pot să spui că-ți place mai mult şi mai mult la această sărbătoare?
B.M.: Cea mai frumoasă parte la perioada Crăciunului e ciocolata caldă băuta seara, şi dacă şi ninge e şi mai bine, perfect chiar. Simplu ^^.

T: Care ar fi cel mai "dorit" cadou anul ăsta? În afara de proverbiala sănătate, fericire .. etc.
B.M.: Nu ştiu pe moment, de fapt mi-aş dori ca toate dorințele mele să se împlinească, that will cover it.

T: Mhm … care a fost cel mai super cadou pe care l-ai dat? Dar cel mai "naşpa"?
B.M.: Ciudat că întrebi asta, tocmai am dat cel mai yucky cadou, un glob făcut dintr-o mingie de ping-pong..(reduceri de buget, ce să-i faci). Aşaaa, şi cel mai super, cred că a fost o vrăjitoare foarte ciudată, nu era cine ştie ce de ea dar măcar a făcut impresie.

T: Care ar fi locul tău idilic pentru a petrece un Crăciun?
*B.M.: Cred că Austria, tocmai văzui la ştiri piețele de Crăciun de acolo *drools* Ar fi frumos dacă ar fi chiar aşa, dar mă rog, ca idee măcar.*

NephThys

Intră în încăpere târând după ea un scaun exagerat de greu, dar suficient de confortabil, într-o mână, iar cealaltă fiind utilizată drept suport de pahar. Cola la nevoie se cunoaşte.

T: Ce sentimente îți creează această sărbătoare ?

N: Hmm ce pot să spun, pe parcurs s-au tot schimbat sentimentele. Inițial eram super încântată, pe vremea când eram copil, abia aşteptam să fac bradul, eram prima care se trezea şi inspecta locul. De obicei eram profund impresionată de chestii mărunte. Ideea de surpriză era suficientă cât să mă facă să mă întreb: Oare ce o fi ?Am crescut şi acum nu simt nevoia să respect tradiția, aceea de a face bradul. Cred că e ceva legat de atmosfera, a încetat să fie ce era odată. Dar, de ce să mint, încă îmi trezeşte anumite sentimente sărbătoarea. Îmi place ideea de a oferi un cadou unei persoane apropiate; alegerea cadoului (moment în care beculeţul din căpuşor ar trebui să se aprindă şi de fapt nu o face), căutarea cadoului şi bineînțeles momentul când îl oferi. Sună a provocare.

T: Îţi plac surprizele sau declari sus şi tare ce fel de cadouri vrei ?

N: Categoric îmi plac surprizele. Orice lucru mărunt aş primi, nu m-ar deranja, nu sunt adepta conceptului "cu cât e mai mare/scump, cu atât e mai bun". Atât timp cât vine din partea unei persoane apropiate, care chiar a încercat să îmi ofere ceva ce credea că îmi place, thehehe, tot ce contează. De cele mai multe ori chiar asta se întâmplă, lumea nimereşte. Mama o cam dă în bară, dar hai că o iert XD.

T: Ai fi în stare să faci cadouri mai trăsnite, sau chiar "deochiate" ?

N: De ce nu. Aşa o dată pentru amuzament ar fi ok. Acum nu ştiu ce să zic, aş putea dar de obicei evit, sunt persoane şi persoane, unele pot agrea astfel de "cadouri" iar altele pur şi simplu nu. Evit situații de genul, merg pe ceva draguț şi pufos.

T: Ce nu-ți place la Craciun ?

N: Lipsa zăpezii din ultimi ani. Adică mă refer la zăpadă cât cuprinde, peste tot să vezi alb, şi să țină, nu a doua zi să plouă sau să fie cald şi să ne alegem cu puțină mocirlă; copilaşi care să urle de nebuni şi să arunce cu bulgări în timp ce se refugiază în "cazemată". De obicei mă amuzam privindu-i. Ocazional chiar participăm. Lipsa zăpezii în mare duce la situația de mai sus.

*Prin urmare, la final de interogatoriu, nu-mi mai rămâne decât să vă urez nişte sărbători cât mai frumoase şi un An Nou Fericit, plin de bucurii. Have fun ... şi să ne auzim la anu' cât mai de bine. Be happy, be free, be very drunk (Hâc! ... minorii, să nu ia în considerare ultima replică *bows*)*

Autor: Tzakey

Obiceiuri de Crăciun

"***Jingle bells, jingle bells Jingle all the way Oh, what fun it is to ride In a one horse open sleigh***" Yey!!! A venit iarna adică şi luna Decembrie, numită şi luna cadourilor. De ce este numită aşa ? Pentru că vine Moş Nicolae şi Moş Crăciun. Exact ! Vine Moş Crăciun adică vine şi Crăciunul.

Nu cred că este nevoie să vă aduc aminte că această sărbătoare, Crăciunul, este una internațională. Sărbătorit în toată lumea, acesta diferă de la țară la țară. Scopul meu este de a vă prezenta o parte din aceste obiceiuri de Crăciun din lume şi probabil că multe dintre ele se vor asemăna cu cele din țara noastră.

În **Rusia**, că tot sunt ei mai apoape de noi, în ziua de Crăciun, sunt cântate imnuri şi colinde. Oamenii merg la biserică, care este, de obicei, decorată cu obişnuiții brazi, flori şi lumini colorate. Masa de Crăciun include o mare varietate de mâncăruri - gâsca şi porcul numărându-se printre cele preferate.

În **Germania**, casele sunt ornate şi în exterior, şi în interior. În jurul ferestrelor sunt puse ***lampioane*** electrice, iar pe geamuri sunt lipite folii colorate cu scene religioase. În aproape fiecare casă există Adventskrantz, un suport metalic cu patru lumânări. "Advent" înseamnă "vine", iar acest suport simbolizează cele patru săptămâni de dinaintea Crăciunului. În fiecare duminică din aceste patru săptămâni, este aprinsă câte o lumânare.

În **Danemarca** atunci când familia se aşează să ia masa, pentru aceştia se lasă în pragul uşii o oală cu orez fiert. Se spune despre aceia care nu vor să sărbătorească Crăciunul şi să respecte această tradiție că le va merge rău tot timpul anului care va urma.

În **Italia** cina de Crăciun poate avea până la şapte feluri de mâncare şi durează patru ore sau chiar mai mult. Cadourile sunt aduse de La Befana, un fel de vrăjitoare pe o mătură. Tot aici există o vorbă care spune "**Natale con i tuoi, Pasqua con chi vuoi**" (*"Crăciunul cu ai tăi, Paştele cu cine vrei*"), care arată cât de importantă este reuniunea familei cu ocazia acestei sărbători. În această țară nu lipseşte tradiția amenajării unei iesle în miniatură, în care pruncul Iisus este aşezat numai în noaptea de 24-25 decembrie de cel mai tânăr membru în familie.

În **Finlanda** familiile servesc de Crăciun un amestec de carne şi peşte. Seara, în jurul orei 17.00, familiile pleacă la biserică pentru slujbe speciale în care se aprind lumânări la mormintele celor dragi.

În **Ungaria** de Crăciun se mănâncă peşte prăjit şi supă de peşte, iar la desert "**Beiglie**", un fel de ruladă cu semințe de mac şi nuci. Potrivit tradiției, dacă în timpul slujbei de Crăciun te urci pe un scaun, poți vedea care din persoanele prezente sunt vrăjitoare.

În **Islanda** există 13 Moşi şi fiecare dintre ei lasă câte un dar copiilor cuminți. Ei coboară din munți unul câte unul, începând din 12 decembrie şi au nume ciudate precum Cel care linge linguri, Cel care miroase pe la uşi şi Cârligul de Carne.

În **Grecia**, Crăciunul se sărbătoreşte pe 7 ianuarie, după Calendarul Iulian, iar cadourile se deschid de Anul Nou. Un membru al familiei binecuvintează casa cu apă sfințită pentru a-i alunga pe Killantzaroi (creaturi asemănătoare cu spiriduşii, care pătrund în casă prin horn şi crează haos, stingând focul, legând cozile cailor şi acrind laptele).

În **Cuba**, cea mai importantă perioadă este Ajunul Crăciunului, denumită "**noche buena**" ("*Noaptea cea bună*"). Masa tradițională înseamnă pentru cubanezi friptură de porc, fasole neagră servită cu orez şi plante tradiționale (Yuca) sub formă de piure.

În **Mexic** pe 23 decembrie are loc Festivalul Ridichilor, care precede sărbătoarea Naşterii Domnului. Ridichile uriaşe sunt sculptate, din ele fiind făcute figuri biblice şi din mitologia aztecă, care sunt expuse apoi.

În **Noua Zeelandă** copacul împodobit de Crăciun se numeşte “**Pohntokawa**”. Masa este similară cu a englezilor, astfel că din farfurii nu lipsesc curcanul, budinca de stafide şi salatele reci. Prăjitura “**Pavlova**” - preparată din bezea şi decorată cu kiwi, căpşuni şi frişcă – este nelipsită.

La noi, în **România**, copiii au obiceiul de a merge cu colindul pentru a vesti Naşterea Mântuitorului. De asemenea, o veche tradiție este "**mersul cu icoana**", un fel de colindat care se face de către preoții comunității locale cu icoana Naşterii Domnului, binecuvântându-se casele şi creştinii. La naşterea lui Iisus, s-a ivit pe cer steaua care i-a călăuzit pe cei trei regi magi la locul naşterii, de aceea copiii (câte trei, ca cei trei magi) merg din casă în casă cântând colindul "**Steaua sus răsare**", purtând cu ei o stea. Ajunul Crăciunului începe cu colindul "Bună dimineața la Moş Ajun!", casele frumos împodobite îşi primesc colindătorii. Aceştia sunt răsplătiți de gazde cu fructe, covrigi, dulciuri şi chiar bani.

Şi acum, pe sfârşit, vă urez “Crăciun Fericit!!” tuturor atât în română (cum am şi făcut deja ^^) dar şi în alte limbi străine:

Autor: Ishpy

“Pozdrevlyayu s prazdnikom Rozhdestva is Novim Godom!” *(rusă)*

“Buon Natale!” *(italiană)*

“Kala Christougenna Kieftihismenos O Kenourios Chronos!” *(greacă)*

“Froehliche Weihnachten!” *(germană)*

“Kellemes Karacsonyiunnepeket!” *(maghiară)*

“Glaedelig Jul!” *(daneză)*

“Hyvää Joulua or Hauskaa Joulua!” *(finlandeză)*

“Merry Christmas!” *(engleză)*

“Feliz Navidad!” *(spaniolă).*

Crãciunul în anime-uri

Crăciunul apare în majoritatea anime-urilor care au genul romantic predominant şi acest lucru este firesc. Crăciunul înseamnă sinceritate față de tine şi față de cei din jur, este perioada introspecțiilor, când descoperi sentimente ce zac în tine de un an întreg, perioada marilor hotărâri şi – nu în ultimul rând - este perioada cadourilor.

Cadourile sunt pretextul ideal de a te apropia de cel iubit. Cadoul, în cazul fetelor din anime, este de regulă unul făcut chiar de ele: un fular sau pulover tricotat, batistă, breloc sau dulciuri făcute în casă. În cazul celor mai puțin înzestrate când vine vorba de gătit şi tricotat, pot fi şi cumpărate.

În cele mai multe cazuri, cadoul pentru el are - de regulă - şi o copie care rămâne în posesia lor şi care se potriveşte perfect cu cel pe care eroina i-l înmânează persoanei iubite, pentru a crea o legătură invizibilă cu aceasta, cum ar fi acelaşi model de pulover, dar altă culoare, lucru aplicabil şi fularelor şi batistelor.

Când vorbim de Crăciun din perspectiva băieților, atunci cu siguranță cadoul ales de ei este cât mai scump pentru a le impresiona sau, chiar dacă nu doresc ei să fie scump şi …doar caută ceva potrivit, acel ceva care li se potriveşte va fi scump şi va necesita mai multe part time joburi care îi va lăsa epuizați şi îi va determina să întârzie la petrecerea cu ocazia căreia urmau să le înmâneze cadourile [clişeu destul de des întâlnit].

Crăciunul este însoțit şi de o grămadă de superstiții care mereu dau naştere la diferite probleme. Printre cele mai des întâlnite superstiții sunt cele legate de mărturisirea iubirii într-un anume loc sau de necesitatea de a petrece Crăciunul împreună. Crăciunul cu pricina este "Craciunul X", primul din mileniu care este petrecut împreună cu cel iubit va influența viitorul, făcând ca cei doi să fie mereu împreună.

Situațiilor de mai sus, aplicabile cuplurilor care sunt de ceva timp împreună sau în care cei doi se cunosc fiind colegi sau vecini şi hotărăsc să îşi declare intențiile, li se mai poate adăuga o alta, când cei doi se cunosc chiar de Crăciun [într-unul din numerele trecute ale revistei a apărut un articol despre Winter Garden, anime în care cei doi se cunosc chiar în noaptea de Crăciun].

Alte anime-uri în care apare – aproape întotdeauna – perioada Crăciunului descrisă sunt cele cu un număr mare de episoade.

Pentru ca cele de mai sus să nu pară simple vorbe în vânt e cazul să luăm la „puricat" câteva titluri şi să vedem ce se întâmplă pe acolo. Anime-urile pe care le voi aminti nu sunt neaparat cele mai reprezentative când vine vorba de Crăciun, aşa că, dacă nu regăsiți un titlu la care vă aşteptați, nu trebuie sa fiți dezamăgiți.

Spuneam puțin mai sus despre anime-urile cu un număr mare de episoade şi ca exemplificare pot menționa: Candy Candy, Oniisama e, Touch, Maison Ikkoku, Kimagure Orange Road, Sailor Moon şi probabil lista poate continua. În anime-urile sus menționate nu se întâmplă nimic deosebit, nu apar superstiții de Crăciun, personajele sărbătoresc alături de familie şi prieteni.

De asemenea există serii care au episoade speciale de Crăciun, este cazul unor anime-uri precum Love Hina Christmas Special: Silent Eve. Aminteam mai sus apariția superstițiilor în această perioadă. Spre exemplu în Love Hina apare o superstiție conform căreia dacă îți mărturiseşti iubirea în noaptea de Crăciun orice dorință va deveni realitate.

Spuneam mai sus despre acele locuri de muncă cu program redus care sunt la mare căutare în preajma sărbătorilor, pentru a putea cumpăra cadouri persoanei iubite, e cazul să dau şi nişte exemple.

Un el care munceşte pe brânci, pentru a-i cumpăra iubitei un cadou pe care el îl consideră perfect pentru ea, este Kaoru din Ai Yori Aoshi. Pentru ca băieții să nu rămână cu impresia că doar ei muncesc pe brânci, voi mai exemplifica şi cu Itazura na Kiss, a cărui eroină munceşte din greu pentru a-i putea cumpăra lui Irie o brățară de masaj [mai potrivită unui om în vârstă, dar nu avem pretenții de la ea].

O situație mai inedită, în materie de Crăciun şi cadouri, o întâlnim în Chokotto sister, unde Haruma primeşte de Crăciun o surioară. Cu ani în urmă, copil singur la parinți, în noaptea de Crăciun s-a rugat cu ardoare ca Moşul să îi aducă o surioară.

Anii au trecut, Haruma a uitat, însă nu şi Moş Crăciunița care îi îndeplineşte dorința. Feței şocate şi protestului slab "dar asta a fost acum mult timp", li se răspunde scurt " lucrurile de genul acesta necesită timp, nu poți să faci o surioară peste noapte".

O altă comedioară care se desfăşoară în preajma Crăciunului şi care implică tot Crăciunițe este Itsudatte My Santa!

Există o serie de anime-uri a căror acțiune se desfăşoară chiar în preajma Crăciunului, dintre acestea am amintit Winter Garden (deşi îl dădeam ca exemplu pentru altă situație), alte anime-uri ar mai fi Ef a tales of memories, Tokyo Godfathers.

Lista cu anime-uri în care personajele sărbătoresc Crăciunul este mult prea lungă, iar obiceiurile nu diferă prea mult de la un anime la altul. Cum spuneam la început toți încearcă să fie mai buni, toți încearcă să facă ceva memorabil împreună cu cei dragi. Fiecare personaj când alege cadouri vrea să fie ceva special care să îi facă pe cei cărora le dăruiesc să prețuiască obiectul cu pricina, considerând că astfel vor fi prețuite şi sentimentele lor.

Un anime care expiră altruism prin toți porii şi nu doar în episodul de Crăciun este Fruits Basket. Tohru îi încurajează pe Yuki şi Kyo să plece să petreacă Crăciunul cu familia, aceştia întorcându-se în fugă fără să-şi vorbească, îngrijorați pentru ea. Tohru, care sta singură, având pe masă o poză cu mama sa, la intrarea lor începe să plângă necontrolat, de fericire că ei s-au gândit la ea.

După cum spuneam lista ar putea continua la infinit pentru că anime-urile ce au legătură într-un fel sau altul cu Crăciunul sunt foarte multe: Azumanga Daioh (pe cei neîncrezători îi trimit să vizioneze episodul 17); Kashimashi OVA, Lucky Star (episodul11), Card Captor Sakura (episodul 35), Minami-ke (episodul 12), Gintama (episodul 37), I's Pure, Karin, Maria-Sama ga miteru, Marmelade Boy, Onegai Twins, Noir, Ichigo 100%, Chobits etc.

Am lăsat pentru la final Bottle Fairy, deoarece alături de micuțele spiriduşe care vor să învețe totul despre oameni, puteți face un tur rapid al celor mai importante sărbători de peste an şi a obiceiurilor ce le însoțesc. În linii mari, fiecare episod ar avea legătură cu o sărbătoare, fie tradițional japoneză, fie cu o arie mai mare de răspândire. Episoadele sunt foarte scurte şi amuzante, legându-se doar de anumite aspecte ale sărbătorilor în cauză.

Autor:Kîsmet

Crăciunul în Japonia

Am vorbit despre Crăciunul în mai multe țări, dar nu am zis nimic despre cel din Japonia. Şi asta pentru că…o să vorbim acum.

Crăciunul este o sărbătoare foarte populară în Japonia, deşi aceasta nu este o sărbătoare națională. Crăciunul a fost adus în Japonia de către misionarii creştini şi, timp de mulți ani, singurii care au sărbătorit Crăciunul au fost cei care s-au întors la religia creştină. Acum însă sărbătorile de iarnă în Japonia sunt pline de semnificații. Ideea de schimb de cadouri a prins extrem de bine în rândul populației japoneze.

Aici, Crăciunul a luat forme comerciale, oamenii de afaceri profitând din plin de pe urma acestei mari sărbători.

Pentru japonezi, Anul Nou este mult mai important decât Crăciunul. Aşa că în ziua de Crăciun cuplurile ies la întâlniri şi grupurile de prieteni țin petreceri, iar noaptea de Anul Nou fiind o noapte ce se sărbătoreşte cu familia. Ce au ei mai special în această zi, pe care noi o sărbătorim într-un mod diferit, este o prăjitură japoneză ca de Crăciun, care este de obicei o prăjitură cu multă frişcă şi căpşuni.

Primul Crăciun din Japonia care a fost înregistrat este cel din 1552, sărbătorit de misionarii lui Iisus în **prefectura Yamaguchi**, dar unii cred că există şi altele mai înainte care nu au fost înregistrate, cum ar fi cele începând cu data de 1549 când Sfântul Francis Xavier a ajuns în Japonia. Începând cu exilarea misionarilor în 1587, creştinismul a fost interzis în Japonia din 1612, câțiva ani mai târziu în **era Edo**. Dar, o mică enclavă de creştini japonezi, cunoscuți sub denumirea de **Kakure Kirishitan** (*Creştini ascunşi*), au continuat să îşi mențină religia sub acoperire pentru o perioadă de 250 de ani, acest lucru ducând la reapariția creştinismului şi Crăciunului în Japonia la începutul **erei Meiji**.

În fine, Japonia arată foarte frumos de sărbători. Decorațiile sunt minunate, iar oraşele sunt împânzite de cadouri pentru toată lumea. Povestea pruncului Iisus îi fascinează pe copiii japonezi, mai ales că ei iubesc tot ce are legătură cu bebeluşi. Japonezii au prins obiceiurile americane: schimbă cadouri, la masa de Crăciun servesc friptură de curcan, îşi decorează casele cu instalații luminoase, ornamente din hârtie, păpuşi şi lumânări mici, îşi cumpără brazi şi ascultă colinde americane. Unul dintre cele mai populare ornamente din hârtie e lebăda origami.

Schimbul de cadouri se face între cupluri şi prietenii foarte apropiați. Ele sunt de obicei lucruri drăguțe sau puțin mai scumpe, decât cele de zi cu zi, care de obicei includ ursuleți de pluş, flori, eşarfe, inele şi alte bijuterii.

Pentru prietenii apropiați sunt folosite felicitările. Pentru cuplurile mai în vârstă, multe hoteluri găzduiesc spectacole cu persoane faimoase: actori, actrițe şi cântăreți importanți. Biletele pentru aceste spectacole fiind foarte scumpe, datorită statutului invitaților.

În Japonia există un fel de preot numit **Hoteiosho** care pare să-l înlocuiască pe binecunoscutul Moş Crăciun. Acest **Hoteiosho**, este întruchipat ca un bătrânel care ține în spate un sac voluminos. Despre acesta se mai spune că are ochi la ceafă şi că vede tot. Datorită acestei legende, copiii sunt foarte cuminți şi ascultători.

Japonezii nu au liber în ziua de Crăciun. Ei au pe 23 Decembrie o sărbătoare națională şi anume ziua de naştere a Împăratului actual, **Akihito**, după care au liber de Anul Nou până în următoarea zi lucrătoare după 3 Ianuarie.

Autor: Ishpy

Utada Hikaru

BIOGRAFIE

Începuturile carierei

S-a născut în New York, ambii părinți fiind japonezi cu rădăcini în industria muzicală. Tatăl ei, Teruzane Utada, a fost producător, în timp ce mama sa, cântăreață Enka. A debutat la vârsta de 12 ani cu numele de U3, cunoscută şi ca Utada 3, până în 1996 când şi-a început cariera solo cu ajutorul melodiei "I`ll Be Stronger".

"I`ll Be Stronger" a fost primul single scris de Utada. A fost lansat de către aceasta prin intermediul numelui Cubic U, nume care de fapt semnifică faptul că ea este cea de-a treia putere Utada; acesta fiind pseudonimul lui Hikaru înainte sa devină superstar în Japonia. Cântecul, din păcate, nu a avut succes în Statele Unite, aşa că, în 1997, şi-a început următorul proiect, deşi la început a ezitat.

•1998 - 2003•

Spre sfârşitul anului 1998, Utada s-a mutat în Tokyo, a studiat la Seisen International School, mai târziu la American School din Japonia, în timp ce continua să înregistreze cu Toshiba-EMI.

Utada a scos două melodii, "Automatic / Time Will Tell" şi "Movin' On Without You", melodii care au reuşit performanța de a se vinde în peste 1 milion unități. Succesul celor două melodii au ajutat-o să-şi vândă albumul "First Love" de peste 7 milioane unități numai în Japonia (plus alte 3 milioane unități în străinătate). Până la sfârşitul anului, Utada a ajuns să se claseze pe locul 5 la un post de radio japonez, în topul celor mai ascultate 100 de melodii.

La doi ani după lansarea albumului "First Love", Utada scoate un alt album intitulat "Distance". Primul single de pe album, "Addicted To You", a avut un succes monstru. În prima săptămână s-au vândut peste1 milion unități şi timp de 2 săptămâni a fost numărul 1 în Oricon Singles Chart, astfel devenind cel mai de succes single al artistei din toate timpurile. Al doilea single de pe album, "Wait & See ~Risk~", a reuşit de asemenea performanța de a se vinde în peste 1 milion unități.

Albumul "Distance", doar în prima săptămână, s-a vândut 3 milioane unități. La sfârşitul anului 2001, a devenit cel mai vândut album al unui artist japonez în toată lumea. După acest album, artista a scos un single numit "Final Distance", care a fost dedicat femeii ucise din Ikeda, Osaka.

Înainte să poate scoate al 3-lea album, "Deep River", artista a fost diagnosticată cu o tumoare la ovare, astfel Utada a fost nevoită să amâne acest album din cauza operației.

După ce şi-a revenit, a scos şi acest album pe piață, nu au existat totuşi apariții televizate, doar diverse articole şi anumite interviuri la radio. Şi acest album a avut un succes incredibil şi a ajuns să intre în topul celor mai bine vândute albume din toate timpurile în Japonia, pe locul 8.

În 2003 Utada a scos un alt single, numit "Colors", care de fapt a fost singurul single scos în acel an.

•2004•

În 2004, a scos un alt album intitulat, "Utada Hikaru – Colecție De Singles Volumul 1", care a fost cel mai bine vândut album din 2004 în Japonia, devenind astfel, singura artistă care a ajuns pe locul 1 în listele din anii anteriori.

Spre mijlocul anului 2004, s-a mutat în New York, unde a semnat un contract cu Island Def Jam Music Group şi a început sã lucreze la urmãtorul album. În luna octombrie al aceluiaşi an, a scos pe piaţã “Exodus”, album în limba englezã sub numele de Utada.

Întoarcerea în Japonia: 2005 – 2008

La un an de la albumul “Exodus”, Utada revine în Tokyo şi se reîntoarce pe scena japonezã. Este criticatã de mass media japonezã pentru prestaţia sa peste hotare.

Pregãtind apariţia celui de-al 4-lea album, “Ultra Blue”, artista scoate pe piaţã un şir de single-uri de succes: "Colors" (#1), "Dareka no Negai ga Kanau Koro" (#1), "Be My Last", (#1), "Passion" (#4) şi "Keep Tryin'" (#2).

În 2006 a fost lansat cel de-al 4-lea album care, aparent, s-a vândut doar puţin peste 500 de mii unitãţi în prima sãptãmânã.

Anul 2007 s-a încheiat cu faptul cã single-ul “Flavor Of Life” a fost numit cel mai bine vândut din 2007 şi, de asemenea, Utada a primit titlul de “Artista Favoritã #1 din 2007”

În martie 2008 a apãrut albumul intitulat “Heart Station”, devenind al 5-lea album consecutiv care a primit locul 1.

În octombrie 2008 melodia “Eternally”, din albumul “Distance (2001)”, a fost folositã ca temã în drama “Innocent Love”.

În noiembrie 2008 s-a anunţat faptul cã Utada a fost aleasã “Artista Favoritã #1 din 2008”, al doilea an consecutiv şi fiind a treia oarã când i se oferã acest premiu (2004, 2007, 2008).

Viaţa Personalã

Pe 7 septembrie 2002 s-a cãsãtorit cu Kazuaki Kiriya, fotograf şi director în industria cinematograficã. Kiriya a regizat diverse videoclipuri, inclusiv "Final Distance," "Traveling," "Hikari," "Sakura Drops," "Deep River," "Dareka no Negai ga Kanau Koro," "Be My Last," "Passion" şi "Keep Tryin."

Pe 2 martie 2007 Hikaru Utada şi soţul ei, Kazuaki Kiriya, erau oficial divorţaţi, astfel sfârşindu-se cei 4 ani şi jumãtate de mariaj. Au anunţat divorţul cântereţei pe blog-ul acesteia a doua zi. Ambii au afirmat cã, la separare, au contribuit mai mulţi factori, schimbãrile dintre cei doi, puncte de vedere diferite în ceea ce privea mariajul lor, dar cel mai important motiv probabil a fost lipsa comunicãrii din cauza naturii slujbelor care le aveau. Kiriya a sperat cã fanii fostei sale soţii, vor continua sã o susţinã în continuare şi, de asemenea, şi-a dorit ca divorţul sã nu-i afecteze reputaţia şi vânzãrile. A declarat ca nu pot depinde unul de celãlalt, din punct de vedere emoţional, din aceastã cauzã şi-a dorit sã fie susţinutã.

În martie 2008 la un an de la divorţ, în timpul unui interviu pentru SSTV V.I.P., i s-a pus o întrebare legatã de cele petrecute în urmã cu un an. Utada a declarat cã relaţia lor se îndrepta spre un punct unde aprobarea din partea soţului era necesarã. A ajuns sã realizeze cã de fapt îi lipsea încrederea în propriile decizii, drept urmare, dupã divorţ, a cãpãtat aceastã încredere în sine de care avea nevoie.

DISCOGRAFIE

De-a lungul carierei a scos atât albume în limba japonezã cât şi în limba englezã. Astfel avem urmãtoarele albume în limba japonezã: First Love (1999); Distance (2001); Deep River (2002); Ultra Blue (2006) şi Heart Station (2008).

În limba englezã se remarcã prin: Precious (1998); Exodus (2004) şi, de asemenea, urmeazã sã scoatã al 3-lea album în limba englezã, în 2009, album al cãrui nume nu este încã decis.

Autor: NephThys

Literatura japonezã

A câştigat premiul Gunzo pentru romanul Kaze no uta o kike, „Să ascultăm vântul” în (1979), iar pentru romanele „Automatul 1973” (1980) şi pentru În căutarea oii fantastice (1982), a obţinut premiul Noma. Cele trei romane formează împreună „Trilogia Şobolanului”.

A mai obţinut premiul Tanizaki Junichiro pentru Sekai no owari to haado boirudo wandaarando?(La capătul lumii şi în ţara aspră a minunilor) şi premiul Yomiuri pentru Nejimakidori kuronikuru (Cronica păsării-arc).

Haruki Murakami

Haruki Murakami

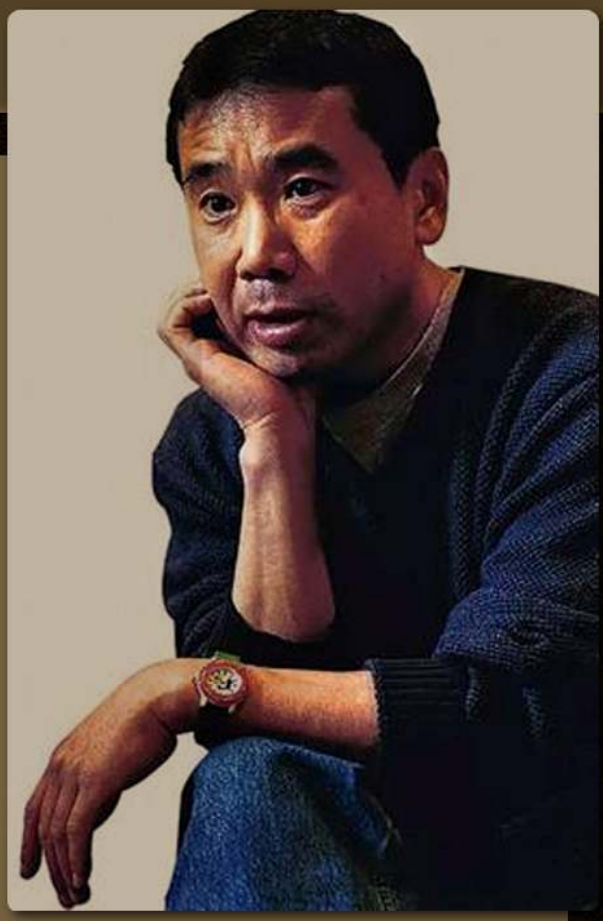

Literatura asiatică începe să se impună din ce în ce mai mult. Încercările de a conecta sfera asiatică de cea occidentală sunt făcute atât de scriitori asiatici ce creează universuri puternic occidentalizate, cu personaje ce se mişcă într-un cadru modern, fascinate de tot ce ține de occident: literatură, muzică, deprinderi, mentalitate - legătura cu lumea asiatică făcându-se deseori doar prin numele personajelor; cât şi de scriitori occidentali care descriu cu fascinație universul asiatic – obiceiuri şi mentalitate. Din această a doua categorie pot fi amintiți *Arthur Golden* (Memoriile unei gheişe) şi *James Clavell* (Shogun, Tai-Pan, Nobila Casă), iar din prima categorie unul dintre reprezentații de seama este *Haruki Murakami*.

Haruki Murakami este unul dintre cei mai populari romancieri japonezi contemporani. A câştigat **premiul Gunzo** în 1979 pentru romanul **Să ascultăm vântul/ Kaze no uta o kike** ~ romanul său de debut, scris la vârsta de 29 de ani. Impulsul de a scrie acest roman i-a venit, aşa cum a repetat în diverse interviuri, în timp ce urmărea un meci de baseball.

Încurajat de succesul inregistrat de a acest prim roman, a continuat să scrie şi, un an mai târziu, apărea romanul ***Automatul/Pinball*** ce avea să îi aducă **premiul Norma.** Acelaşi premiu urma să îl primească şi pentru ***În căutarea oii fantastice.***

Aceste trei romane formează împreună **„Trilogia Şobolanului**". Ele zugrăvesc mentalitatea tinerei generații, stăpânită, pe de o parte, de sentimentul de răzvrătire, iar pe de alta, de senzația de deşertăciune şi dezrădăcinare.

O continuare a Trilogiei Şobolanului, ***Dans Dans Dans,*** a scris-o câțiva ani mai târziu, dar acest roman nu este considerat ca făcând parte din serie.

Primele două cărți apărute sub semnătura lui Murakami nu au fost publicate în limba engleză în afara Japoniei, deoarece însuşi autorul le considera prea slabe şi nu a dorit popularizarea lor, afirmând despre ***În căutarea oii fantastice***, cea de-a treia carte a sa:

"Este prima carte care m-a facut să simt bucuria de a spune o poveste. Când citeşti o poveste bună, continui să citeşti. Când scriu o poveste bună, continui să scriu."

Haruki Murakami a mai obținut şi **premiul Tanizaki Junichiro** pentru ***La capătul lumii şi în țara aspră a minunilor/ Sekai no owari to haado boirudo wandaarando*** şi **premiul Yomiuri** pentru ***Cronica păsării-arc/ Nejimakidori kuronikuru***.

În ***Cronica păsării-arc*** totul pare ireal, personajul fiind undeva între vis şi realitate. Murakami reuşeşte cu succes să creeze, cu aceeaşi măiestrie cu care o face şi John Fowels în "Magicianul", o atmosferă de mister foarte densă.

După fiecare duzină de pagini ai senzația că te apropii de adevăr, pentru ca următoarea duzină să te facă să crezi că de fapt te-ai îndepărtat de adevărul întrezărit. Singurul "adevăr" de care eşti conştient este acela că nu poți să distingi ce e real de ceea ce este ireal.

E ca un vis cu ochii deschişi ce pare să ia sfârşit în momentul reîntâlnirii personajului principal cu soția sa, moment în care cititorul tinde să răsufle uşurat că a ajuns pe tărâm real, când de fapt se pregăteşte intrarea într-un alt vis .

"Am închis ochii şi-am încercat să adorm, dar a trecut ceva timp până am reuşit să aţipesc câteva clipe… departe de toți şi de toate."

Lista premiilor primite continuă în 2007 cu **Kiriyama Prize for Fiction** pentru ***Salcia oarbă, fata adormită***, premiu pe care, conform informației postate pe site-ul Kiriyama Official Website, Murakmai l-a refuzat "din motive de ordin personal".

Dovada succesului înregistrat de acest scriitor nu este doar lista premiilor primite, ci şi faptul că multe din cărțile sale au fost adaptate marelui ecran sau scenei de teatru. Astfel, în 1981 regizorul Kazuki Ōmori transforma prima nuvelă a lui Murakami, ***Să ascultăm vântul/ Kaze no uta o kike,*** într-un film distribuit de Art Theatre Guild.

Naoto Yamakawa a regizat două scurt-metraje: ***Al doilea atac la brutarie*** şi ***100%,*** bazate pe două din povestirile incluse în culegerea de povestiri ***Elefantul a disparut***, respectiv *Al doilea atac la brutarie* şi *Despre cum am întâlnit-o pe fata perfectă într-o dimineață senină de aprilie.*

Elemente din *Al doilea atac la brutărie* au fost folosite şi în realizarea scenariului pentru filmul **Polar Bear**, apărut în 1998 sub supravegherea lui Granz Henman; iar Tom Flint realizează un alt scurt-metraj având ca punct de plecare *Despre cum am întâlnit-o pe fata perfectă într-o dimineață senină de aprilie.* Scurt-metrajul a fost difuzat la ediția 2008 a Festivalului de Film CON-CAN.

Tot în 2008, French-Vietnamese film-maker Tran Anh Hung au anunțat intenția de a ecraniza ***Padurea Norvegiană*** şi îl vor lansa în 2010.

Jun Ichikawa a transformat povestirea ***Tony Takitani*** (inclusă în volumul ***Salcia oarbă, fata adormită)*** într-un film de 75 de minute ce a fost rulat la diferite festivaluri de film.

După cum spuneam, cărțile lui Murakami au inspirat nu doar producătorii de film, ci şi pe cei de teatru, astfel că, trei dintre povestirile lui Murakami şi-au croit drum spre scenă, sub titlul de *Elefantul a dispărut,* având-u ca producători pe cei de la Teatrul Japonez Public Setagaya [Japan's Setagaya Public Theatre] şi Compania Britain's Complicite.

Din volumul ***După cutremur*** vor mai ajunge să fie interpretate pe scenă alte două povestiri: Honey Pie şi Superfrog Saves Tokyo, de această dată piesele de teatru sunt realizate sub supraveherea lui Frank Galati, iar reprezentațiile sunt date la *Steppenwolf Theatre* cu sprijinul celor de la *La Jolla Playhouse.* Dacă în anul 2007 Frank Galati a ales să se ocupe de volumul *După cutremur,* în anul 2008 s-a ocupat de realizarea unei versiuni pentru teatru a romanului ***Kafka pe malul marii***, piesa – astfel adaptată - fiind jucată tot pe scena Teatrului Steppenwolf.

Pe lângă cărțile sale, Murakami a tradus în limba japoneză autori americani, care şi-au lăsat amprenta asupra scrisului propriu, cum ar fi Francis Scott Fitzgerald, Truman Capote, John Irving, Raymond Carver, J. D. Salinger.

Cărțile lui Murakami au câte o părticică din viața lui sau chiar din el însuşi.Astfel în fiecare roman, fie include anumite elemente biografice, fie vorbeşte despre pasiunile sale. Deasemenea regăsim în *La sud de graniță şi la vest de soare* şi în *Pădurea Norgvegiană* o parte din experiența sa de patron al unui bar de jazz şi pasiunea sa pentru muzică. Pasiunea lui pentru muzică este evidentă oricui parcurge lista cărților sale, nu este nevoie de o aprofundare a operelor sale, acest lucru fiind vizibil chiar din titlul acestora. *Pădurea norvegiană* este o melodie interpretată de formația The Beatles, *La sud de graniță, la vest de soare* îi aparține lui Nat King Cole.

Un alt element definitoriu al cărților sale este melancolia, sentiment al neîmplinirii, al ocaziei ratate. Personajele sale, oricât de normale par la început, ascund păreri de rău pentru ceva ce nu au facut – fie că este vorba de un jaf sau de declararea iubirii. Aceste păreri de rău nu le dau pace, îi impiedică să își trăiască viețile şi sunt dispuşi să își asume orice risc, chiar şi pe acela de a pierde tot ce s-au chinuit ani lungi să obțină, pentru a scăpa de acel gol. De cele mai multe ori umbra trecutului biruieşte realitatea prezentului, iar stafiile sunt mai puternice decat oamenii reali pe care îi au aproape.

În limba română au fost traduse şi au vazut lumina tiparului la Editura Polirom, următoarele romane: Pădurea norvegiană (2002), La sud de graniță, la vest de soare (2003), În căutarea oii fantastice (2003), Dans dans dans (2004).

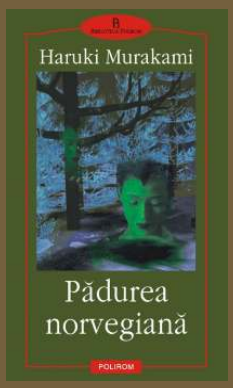

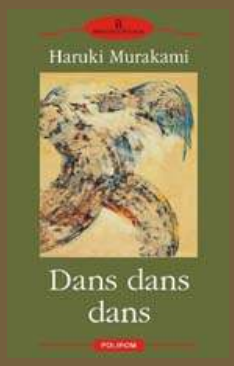

În noua serie de autor „Haruki Murakami” au apărut: La sud de graniță, la vest de soare (2004), Cronica păsării-arc (2004), Pădurea norvegiană (2004), Iubita mea, Sputnik (2004), În căutarea oii fantastice (2005), La capătul lumii şi în țara aspră a minunilor (2005), Elefantul a dispărut (2005), După cutremur (2006), Kafka pe malul mării (2006) şi Dans dans dans (2006).

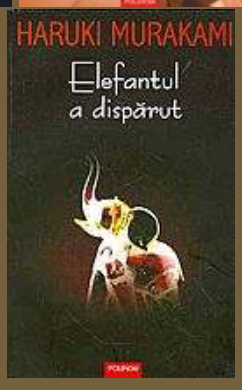

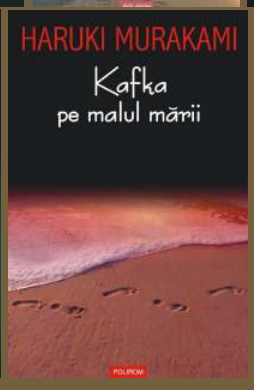

Autor: Kîsmet

Familia japonezã

În Japonia, ca în orice altă țară, familia reprezintă unitatea reprezentantă a vieții sociale a oricărui individ şi va rămâne un model de organizare socială şi față de ulterioarele "întâlniri" cu restul lumii. Şi, totuşi, sub simpla denumire de *uchi*, familia japoneză nu are nişte demarcări clar definite. Uneori se referă la o familie nucleară, formată din părinți şi copii necăsătoriți. În alte ocazii se referă la linia descendenței, sau la o casă ca şi o unitate de producție şi consum.

O mare varietate de unități familiale au existat în Japonia de la obiceiul matrilocal din Heian. Însă, de abia în 1898 s-a promulgat o lege prin care s-au pus bazele unui control mai rigid al familiei. Niponii erau, acum, înregistrați într-un registru oficial, iar pe la începutul secolului 20, s-a ajuns ca fiecare familie să fie obligată să se conformeze sistemului *ie,* acesta rămânând unul dintre principalele unități legislative până la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, anume: o casă formată din mai multe generații, sub autoritatea legală a unui "şef". Chestiunile legate de problemele civile sau penale se considerau a implica familiile, nu indivizii. În aceeaşi ordine de idei, primul băiat, era preferat ca şi unic moştenitor. El rămâne să trăiască cu părinții după căsătorie şi va avea grijă de ei când îmbătrânesc. În plus, el este responsabil de bunul mers al casei şi dirijează treburile casnice ale celorlalți membrii. Unde era posibil, fetele se măritau în afara familiei, iar fii mai mici trebuiau să-şi stabilească propriile lor case. Dacă soția nu putea face copii, şeful casei îşi lua o concubină ai căror copii succedau la conducerea casei, asigurând astfel continuitatea. Până una alta, se considera că cea mai mare datorie a unui membru al familiei, era continua perpetuare a acesteia. Când nici unul dintre soți nu putea face copii, de obicei se adopta unul. Printre alte caracteristici ale acestui sistem, este acela că femeile nu aveau voie, legal, să dețină proprietăți sau să-şi aleagă soțul. Prin urmare, acest sistem a restricționat dezvoltarea individualismului, drepturilor omului şi ale femeilor, a oficializat patriarhatul şi implementat o familie de tip instrumental şi liniar, în detrimental uneia bazate pe legături emoționale şi conjugale.

Un amănunt destul de complex legat de viața socială a japonezilor este *miai*-ul (literalmente "a te uita unul la celălalt"), altfel cunoscut ca şi *omiai* (în care "o"-ul este onorific). Acesta este un obicei nipon, prin care doi străini (femeie şi bărbat) sunt introduşi unul celuilalt, luându-se în considerare probabilitatea ca ei să se căsătorească. S-a început de la samuraii secolului 16, care doreau să-şi protejeze aliațele militare prin aceste mijloace şi s-a ajuns la o scădere notabilă a celor care participă la astfel de întâlniri. Astăzi, "trend"-ul este mai mult în favoarea idealurilor occidentale de "căsătorie din dragoste" (*ren-ai* la ei), astfel ajungându-se ca în zilele noastre doar un procent de 10-30% din căsătoriile nipone să fie aranjate.

Participanții la un omiai include candidații "pasibili" de căsătorie şi familiile lor. Există criterii destul de diverse care vor avea un efect sau altul în acest proces: de la nivelul educației şi a veniturilor, la ocupația, atractivitatea fizică, religie, statut social etc. În trecut, mulți se temeau că sângele candidatului este "contaminat" cu boli genetice, epilepsie sau boli psihice. Această teamă a fost atât de puternică, încât în 1948 s-a impus o lege prin care cei care aveau o istorie a familiei presărată cu astfel de boli, puteau fi sterilizați sau nevoiți să avorteze. Statutul social al candidaților ar trebui să fie egal, dar dacă unul provine dintr-o familie veche, este cu atât mai atractiv.

Inițiativa unei astfel de întâlniri, provine cel mai des de la părinții care îşi consideră fiul/fiica a fi la vârsta căsătoriei (undeva pe la 22-30 de ani) criteriul decisiv pentru o astfel de decizie fiind ca … respectivul(a) să nu fi arătat decât puțin interes în alegerea unui partener … sau chiar deloc. Se mai întâmplă ca anumite rude sau prieteni apropiați să fie rugați să introducă posibili parteneri. Cunoscuți drept *nakodo*, aceştia trebuie în general să fie într-o permanentă legătură cu comunitatea astfel încât să-i cunoască pe mulți dintre cei care-şi doresc o căsătorie.

Un nakodo ajunge să aibe mai multe roluri. Primul ar fi acela de *hashikake,* anume introducerea în sine a candidaților. Al doilea este acela de a face o legătură între familii, astfel evitându-se eventuale conflicte de opinii şi/sau confruntări directe. Al treilea ar fi acela de "garantor" care va ajuta cuplul, tot ca mediator, în cazurile de certuri casnice sau să aranjeze un divorț în situațiile mai serioase. Uneori vor fi angajate organizații profesionale, drept nakodo, şi chiar detective pentru a investiga cât mai multe aspecte legate de pretendenți.

Dacă miai-ul (termen folosit şi ca o referire la prima întâlnire între posibilul cuplu şi nakodo) are succes se va trece la *odeto*, o serie de întâlniri a celor doi. Decizia, în general, este aleasă la cea de-a treia întâlnire. Dacă ei se hotărăsc să se căsătorească va avea loc un *miai-gekon*, o ceremonie de logodire. Dar, dacă miai-ul eşuează, există un "arsenal" de formulări de refuz, astfel încât nimeni să nu iasă mai şifonat.

Atitudinile, cum am mai specificat, s-au mai schimbat. De exemplu, printre cei mai tineri şi infuențați de occident există metoda *konpa*, prin care un grup de 4-5 băieți ies împreună cu acelaşi număr de fete, încercând să vadă cât de bine se înțeleg. Cu mult mai informal decât omiai-ul, şi fără deranjul unor părinți "învechiți". Acel ren-ai (ideea străină de iubire romantică, cu o perioadă a curtării înainte de căsătorie) a prins binişor la generația tânără şi poate din cauza faptului ca miai-ul este discriminator. De exemplu, japonezii născuți din coreeni erau "half-bloods", deci nu corespondau ideii de "sânge de calitate bună". Femeile născute într-un al cincilea ciclu al anului calului erau considerate ca aducătoare de ghinion. Membrii Ainu, o subcultură indigenă în Hokkaido, sunt evitați, la fel şi descendenții celor afectați de radiațiile bombei atomice. Şi tot aşa … Discriminați sunt şi cei trecuți de vârsta căsătoriei, denumiți şi *tekireki*. Dacă femeile ce întră în această categorie sunt considerate inferioare şi comparate cu tradiționalele prăjituri de Crăciun (proaspete până pe 25, dar, după, cu zi ce trece, din ce în ce mai puțin atractive), bărbații nu vor avea parte de prea multă încredere de la colegi, deoarece se consideră că burlacii nu cunosc ce-i aceea cooperare şi responsabilitate.

Alte "specialități" ale culturii japoneze, privind viața socială ar fi:

- *Kyōiku mama* – un termen folosit ca referire la acele mame ce îşi imping copii să studieze încontinuu, în detrimental unei vieți sociale, unei dezvoltări fizice şi o stare de bine din punct de vedere emoțional. Ar fi acele mame înfricoşătoare, de care şi copii se tem, şi care sunt acuzate că, din cauza acestei solicitări extreme ca el să fie cel mai bun, le induc o fobie şcolară, sau chiar îi determină să se sinucidă. Cauze ar fi multe. De la faptul că, în modernitate nu prea se mai practică acest sistem *ie*, în care copii nu creşteau singuri, erau mereu înconjurați de alți copii, dar în aceeaşi măsură învățau ce-i aceea responsabilitate prin acțiunea de a avea grijă de frații lor. În plus, atunci, creşterea unui copil era considerată mai mult o chestiune privată şi era pusă în mâna rudelor şi celor foarte apropiați. Astăzi şi femeile muncesc, iar competitivitatea este în floare. Dar, tocmai pentru că încă există o percepție cum că mamele cu servici sunt egoiste, ele neavând timp să aibă grijă de copii în mod adecvat, s-a ajuns la această extremă, în care ele vor să arate că urmaşii vor fi foarte buni, responsabili şi descurcăreți. De exemplu, o mamă care-şi trimite copilul la creşă este privită ca incapabilă în a-l creşte. Prin urmare, copii sunt forțați să se concentreze pe propriile eforturi, sunt responsabili pentru acțiunile lor, iar tot ce fac prost este văzut ca un eşec numai şi numai din vina lor. Copii care cresc cu o mamă restrictivă, de obicei se vor alătura unora din următoarele grupuri: lolita's, *kogyaru* ("fată copil"), *bosozoku* (banda de motocilişti) şi *femio-kun* (băieți efeminizați). Şi totuşi, comparați cu americanii, tinerimea niponă se află pe locul 44 în lume la capitolul sinucideri (asta spusă în ideea că cei mai mari critici sunt americanii cu a lor ideologie de a-ți creşte copilul cât mai liber). Totuşi, stresul la ei se pare că este o problemă de mici, de unde apar şi multe cazuri înfricoşătoare cu ucideri în masă sau izbucniri violente de tot soiul. Şi de la prea multă grijă, ajungem la extrema cealaltă:

- *Hikikomori* – anume acele persoane care aleg să se izoleze complet de societate. Cauze? Multiple … De la toată această atmosferă tipică Japoniei, în care eşecurile sunt taxate (sau aşa consideră un individ), şi datorită unei astfel de traume în care el, viitorul hikikomori, eşuează într-un spectru al vieții sociale, până la prea mult … răsfăț. Asta în comparație cu mama prea strictă. Nu prea se observă astfel de cazuri în clasele inferioare ale societății. Aceştia neavând mulți bani, îşi obligă vrând-nevrând copii să muncească. Cei mai mulți hikikomori provin din clasele de mijloc, unde ei pot fi susținuți de părinți chiar şi pe perioada maturității. Există o terminologie ambiguă folosită de unii pshihologi japonezi, anume *amae*, care explică această tendință de izolare, printr-o dependență mult prea puternică a copilului de mamă: *"The psychological prototype of 'amae' lies in the psychology of the infant in its relationship to its mother; not a newborn infant, but an infant who has already realised that its mother exists independently of itself ... [A]s its mind develops it gradually realises that itself and its mother are independent existences, and comes to feel the mother as something indispensable to itself, it is the craving for close contact thus developed that constitutes, one might say, amae."* *(Wiki' quote).* Oricum, termenul este foarte complex şi se poate referi şi la ceea ce noi denumim "romantic", sau la un soț bețiv ce vine acasă şi depinde de soție pentru a fi îngrijit. (Şi aşa, stai şi te gândeşti … Ce nu este complicat la japonezi? ^-^')

Cum oamenii se mai schimbă, aşa s-a schimbat şi Japonia, față de trecut. Astăzi, rămâne una dintre țările în care oamenii mor din cauza extenuării la servici, rămâne una din societățile în care se pune serios problema de a-i determina pe tineri să li se pară atrăgător viața în doi şi perspectiva unui copil, dar şi una dintre țările cu o economie surprinzătoare şi o performanță ieşită din comun. În rest, viața familială nu consider că este mai diferită decât a noastră. Şi noi avem familii în care tații sunt pe post de mame şi invers. Şi noi avem concurență în a avea cel mai deştept copil … Suntem cu toții oameni, nu?! Numai că Japonia le face pe toate, cu puțin mai mult "moț" :D

Autor: Tzakey

Geisha

Geisha (altfel denumite *Geiko* [mai ales în aria Kyoto], sau *Geigi)* sunt artiste nipone tradiționale, ale căror talente includ diferitele arte (musică clasică, dans). Cuvântul în sine este alcătuit din două kanji: *gei,* însemnând "artă" şi *sha,* însemnând "persoană" sau "(cel) care face (ceva)". Cea mai directă traducere ar fi aceea de "artist" sau "artist în lucru". Ucenicele geishei sunt cunoscute ca şi *maiko* şi imaginea lor cu acele kimono-uri şi coafuri elaborate, a devenit stereotipul pentru geisha în mintea străinilor.

O femeie ce întră în această comunitate, nu trebuie neapărat să înceapă ca maiko, ci îşi poate intra în drepturile depline de geishă, mai ales dacă a depăşit vârsta de 21 de ani. Totuşi, cele care încep cu începutul, sunt cu mult mai apreciate. Există o diferență notabilă între geishele din Tokyo şi cele din Kyoto. La primele, de exemplu, perioada de pregătire durează de la 6 luni la 1 an, cu mult mai puțin decât cele din urmă. În general, cele din Tokyo sunt mai bătrâne, multe dintre ele având şi diplomă de universitate. În Tokyo, ucenica este cunoscută drept *han'gyoku* sau "jumătate de nestemată", sau sub genericul *o-shaku* ("cea care toarnă (alcool)").

Tradițional, geishele îşi încep "antrenamentele" de mici. Deşi unele fetițe erau vândute în casele geishelor (*okiya),* acest lucru nu era comun în districtele cu o reputație de apărat. Primul stadiu al acestei pregătiri era numit *shikomi*. Când fetele ajungeau pentru prima dată într-un okiya, erau puse să lucreze ca menajere şi să facă toate treburile în casă. Uneori erau nevoite să aştepte toată noaptea până ce geishele se întorceau. Acesta era stadiul "întăririi" fetelor. În acestă perioadă, ele urmau clase la şcolile de geisha *hanamachi* (cum se denumea districtul geishelor, însemnând "oraşul florilor"). Odată ce recrutul devenea eficient în arta de a fi geishă, şi trecea de examenul final (un dans dificil) ea era promovată la *minarai,* al doilea stagiu. Aici, fetele erau uşurate de munca de întreținere a casei. Această perioadă este concentrată mai mult pe obținerea experienței. Deşi minarai participă la *ozashiki* (petrecerile în care invitații sunt întreținuți de geishă) ele nu ajung la un nivel avansat de "implicare". Kimono-urile lor sunt mai elaborate decât cele ale maiko, tocmai în ideea că "țesătura va vorbi pentru ele". Minarai pot fi angajate pentru petreceri, dar sunt de obicei musafiri neinvitați (dar acceptați) la petrecerile la care surorile mai mari (anume mentorii) participă. Minarai în general lucrează cu ceainării *(minarai-jaya),* învățând de la proprietara casei *(okaa-san)*. Aceste tehnici nu se învață în şcoli, deoarece poți excela în conversație şi joc doar prin practică. Această perioadă de pregătire durează aproape o lună.

Ultima (şi cea mai faimoasă) parte din pregătirea unei geisha, este aceea de *maiko*. Acest stagiu poate dura şi ani de zile, timp în care fetele îşi urmează senioarele peste tot şi în toate. Relația soră mai mare/soră mai mică *(one-san/imouto-san)* este foarte importantă deoarece geisha îşi învață surioara tot ce ar trebui să ştie despre munca într-un hanamachi. Ea o va învăța cum să servească ceaiul, să joace shaminsen, să danseze şi să poată purta o conversație. Poate chiar o va ajuta pe maiko să-şi aleagă numele profesional, folosindu-se de kanji şi simbolurile legate de numele real. După o perioadă (6 luni în Tokyo – până la 5 ani în Kyoto) maiko devin geishe, fiind plătite complet pentru serviciile lor. Şi de obicei rămân geisha, până la pensie ^-^.

Aspectul exterior al unei geisha este foarte complicat. Însă, există o diferență între copilăroasa şi foarte exotica maiko şi geisha adultă, mult mai sobră. Cum am mai specificat, maiko sunt cele care poartă acel machiaj impunător (geishele sunt obligate să-l aibă doar când au un spectacol mai special). Diferențe sunt şi din perspectiva culorilor kimono-ului şi a straturilor de dedesubt, a coafurii etc.

În general maiko purtau obi-uri mai extravagante, culori mai țipătoare şi coafuri unice lor. Geishele erau "mai cuminți", mai ales pentru că se considera că, odată cu vârsta, îți poți afişa fără teamă, frumusețea naturală. Nu o să intru în detaliile legate de aplicarea machiajului, sau legate de foarte complicatul kimono format din zeci de straturi fiecare cu simbolistica lui. Sunt prea multe de spus şi m-aş scufunda prea mult în tradiția atât de încâlcită a niponilor. Ideea este că le lua mult timp să se pregătească. Şi nu erau ocolite de probleme. Machiajul de exemplu, în trecut (deoarece conținea plumb) declanşa boli serioase de piele. Erau obligate să doarmă pe *takamakura* (un mic support pentru gâtul lor) în loc de perini, pentru a nu-şi strica coafurile. În aceeaşi ordine de idei, produsele folosite pentru îngrijirea şi aranjarea părului, cauza de cele mai multe ori pierdea acestuia.

Ieşind din sfera detaliilor fizice, o să ajung la un subiect mai delicat şi anume asocierea geishelor cu prostituția. Deşi străinii au altă opinie, geishele nu se angajau în a face sex pe bani. Scopul lor era doar cel de a distra clienții. Recitau poezii, cântau, dansau, participau la conversații uşoare … poate chiar flirtau, dar niciodată mai mult. Într-un stil social unic Japoniei, bărbații erau amuzați de iluzia a ceea ce nu vor avea niciodată.

Geishele au fost confundate cu *oiran,* curtezane din perioada Edo. Atunci prostituția era legală, iar oiran aveau coafuri şi machiaje la fel de complicate. Singura diferență notabilă era faptul că cele din urmă îşi purtau obi-ul în față, pe când geishele îl aveau legat la spate. Istoria spune că primele geisha au fost bărbați angajați de oiran să cânte la petrecerile lor. Pe la sfârşitul secolului 18, dansatoare cunoscute ca şi *odoriko* şi mai nou popularele geisha, erau angajate să distreze clienții. În 1872, după Restaurația Meiji, noul guvern a decis ca prostituatele să fie denumite *shōgi* şi geishele – *geigi.* Dar, şi atunci se considera că cele două categorii sunt la opusul aceleiaşi chestiuni: vânzarea sexului. Până la urmă, guvernul a rămas la hotărârea de a le separa, motivând faptul că gesihele erau mai rafinate şi nu ar trebui întinate de asocierea cu prostituatele. Apoi, pe perioada ocupării Japoniei de către Aliați, au apărut *geisha girls ("gee-sha")* cunoscute ca şi *panpan girls*, care s-au folosit de renumele şi felul în care arătau geishele originale pentru a atrage soldați. Ele, deşi simple prostituate, sunt încă considerate vinovate, în cea mai mare măsură, pentru prejudecata străinilor în ceea ce priveşte lumea unei geisha.

Singura relație mai apropiată pe care o geishă o putea avea cu un bărbat, era cea în care ea îşi alegea un *danna* sau patron. Acesta era de obicei un om bogat, poate şi căsătorit, dar care avea posibilitatea de a-i plăti geishei toate necesitățile. Cei doi puteau sau nu să fie iubiți şi chiar să aibă relații intime, deşi nu era obligatoriu. Convențiile tradiționale dintr-o astfel de relație sunt complicate şi greu de înțeles chiar şi pentru un nipon.

Deşi, este adevărat că o geishă este liberă să aibă relaţii personale cu bărbaţii pe care îi intâlneşte, acest tip de relaţii sunt alese cu grijă şi nu prea sunt accidentale. Un hanamachi tinde să fie o comunitate foarte strânsă, iar buna reputaţie a unei geisha este foarte valoroasă.

Geisha moderne încă mai trăiesc în okiya şi districte rezervate lor. Viaţa lor extravagantă şi elegantă se numeşte *karyūkai* ("lumea florii şi a salciei"). Fetele care vor să devine geisha, încep de abia după terminarea şcolii, a liceului şi chiar a colegiului. Multe femei aleg astfel de cariere la maturitate. Geisha vor învăţa să cânte la instrumente tradiţionale ca shaminsen sau shakuhachi (flaut din bambus), să cânte melodii tradiţionale, vor studia dansul şi ceremonia ceaiului, literatură şi poezie, toate acestea pe lângă selectarea şi purtarea kimono-ului (cu ale sale reguli) şi cum să facă faţă clienţilor.

În Kyoto se consideră că tradiţia geishei este încă puternică. Aici geisha sunt denumite geiko şi unul din cele mai renumite districte este Gion Kobu. În Tokyo, hanamachi faimoase sunt Shimbashi, Asakusa şi Kagurazaka. Totuşi, astăzi au mai rămas doar 1000-2000 de geisha, din cele 80.000 care existau în anul 1920. Declinul interesului pentru tradiţii, exclusivitatea unei karyūkai şi faptul că a fi distrat de o geishă costă destul de mult pentru buzunarul obişnuit, sunt unele din motivele scăderii numărului lor.

Geishele sunt angajate la petreceri sau întâlniri în ceainării (*ochaya)* sau în restaurante tradiţionale *(ryōtei)*. Timpul lor este calculat după cât îi ia unui băţ parfumat ("incense stick") să ardă şi se numeşte *senkōdai* sau *gyokudai* (taxa nestematei). În Kyoto se preferă termenul de *ohana* şi *hanadai* (insemnând "taxa florilor"). Clienţii aranjează tot ce trebuie la un oficiu al geishelor (*kenban)* care ţine orarul fiecărei geisha şi le face programul întâlnirilor cât şi cel al pregătirilor.

Consider că întotdeauna va exista o fascinaţie pentru acest tip de distracţie, poate şi datorită unicităţii ei. Japonia este o lume care întotdeauna a venit cu lucruri noi, uimitoare şi de negăsit în restul lumii. Aceste femei fac şi ele parte din tabloul exotic al unei societăţi complexe şi fascinante.

Trebuie totuşi să trecem peste imaginea creată de filmele şi cărţile Occidentului, care prezintă o lume modificată, alterată de scopurile ei reale. Deşi, poate pentru unii, realitate nu o să mai fie atât de atractivă. ^^

Autor: Tzakey

Candy Candy

Candy Candy este titlul ce îl poartă o nuvelă, o manga şi o serie anime. Toate acestea o au ca personaj principal pe Candice "Candy" White Ardlay.

Candy Candy a apărut pentru prima dată în aprilie 1975 în nuvela ce poartă semnătura lui Kyoko Mizuki. Când scriitorul *Kyoko Mizuki* şi-a unit forţele cu cele ale artistei manga *Yumiko Igarashi,* revista Nakayoshi a devenit interesată de poveste. Această manga a fost publicată timp de 4 ani în revista sus menţionată şi a câştigat *Kodansha Manga Award for shōjo* în 1977.

Candy Candy a înregistrat cote de popularitate foarte mari câţiva ani la rând, nu doar sub formă de manga, ci şi sub formă de jucării ce foloseau personaje din această manga: figurine, ceasuri pentru fete şi diferite obiecte de papetărie – gume de şters, creioane, caiete, agende etc.

Ca urmare a popularităţii înregistrate, în 1976 *studioul Toei* începe producerea anime-ului pentru NET (cunoscut acum ca *TV Ashai*). Seria va fi finalizată în 1979 şi va număra 115 episoade. De asemenea există câteva filme Candy Candy care nu au fost însă distribuite în afara Japoniei. Primul dintre aceste filme, *Candy Candy - Haru no Yobigoe*, a apărut în 1978 şi a rulat în cinematografele din Japonia. Filmul este o reluare a copilăriei petrecute de Candy la orfelinat şi a primei iubiri.

Este o lecţie despre cum să mergi mai departe atunci când crezi că totul este pierdut. Tot în 1978 apare cel de-al doilea film şi anume *Candy Candy - Candy no Natsu Yasumi,* film care relatează relaţia ei cu Terry şi care are acelaşi final ca şi seria anime. Ultimul film apare în 1992 şi este varianta – foarte prescurtată – a întregii acţiuni din serie.

În anii 80 Candy Candy ajunge să aibă succes şi pe plan internaţional, seria anime fiind foarte apreciată de copiii din Europa, SUA, sudul Asiei şi Africa. Ca urmare a succesului continuu, din anul 2000, seria Candy Candy a început să fie distribuită şi pe suport dvd.

Poveste: Candy Candy este eroina acestei poveşti. Prima parte cuprinde anii petrecuţi la orfelinat. La începutul poveştii Candy are 6 ani, dar au loc incursiuni în trecutul acesteia şi privitorul/cititorul află cum ajunge Candy în orfelinat. În această primă parte, accentul este pus pe relaţia lui Candy cu Annie.

Candy Candy TV
An: 1976
Gen: drama, romance
Nr. episoade: 115

Candy Candy Haru no Yobigoe **MOVIE**
An: 1978

Candy Candy - Candy no Natsu Yasumi MOVIE
An: 1978

Candy Candy Manga
Author Kyoko Mizuki (poveste)
Yumiko Igarashi (grafica)
An: 1975

Un al doilea arc de poveste este reprezentat de perioada petrecută de Candy la familia Ardlay . Candy, acum în vârstă de 12 ani, are aceeaşi înclinaţie de a intra în diverse buclucuri, cu sau fără voia ei, care o ducea la exasperare pe Sora Ponny cât timp Candy a locuit la orfelinat. Este perioada în care îi întâlneşte pe fraţii Cornwell: Archibald (Archie) şi Alistair (Stear) şi pe verişorul acestora – prima ei iubire, Anthony Brown. Tot în această perioadă îl întâlneşte şi pe Albert, care va juca un rol foarte important in viaţa ei. Acţiunea nu lâncezeşte de loc, personajele sunt bine creionate, iar aventurile celor menţionaţi mai sus – şi nu numai – se ţin lanţ. Tragedia îşi face loc în viaţa lui Candy, care, pentru a-şi regăsi liniştea, se va întoarce pentru scurt timp la orfelinat.

Urmează perioada petrecută la Academia Saint Paul în compania celor de mai sus, cărora li se alătură şi Terry. Această parte se încheie cu Terry, care renunţă la studii pentru ca ea să nu fie exmatriculată. Candy va renunţa şi ea şi va deveni asistentă medicală. În timp ce ea munceşte din greu pentru a deveni cât mai bună în meseria aleasă, Terry, la rândul său, munceşte din greu pentru a se afirma ca actor. În viaţa lui Candy reapare Albert, dar acesta suferă de amnezie. Este rândul lui Candy să fie stâlpul de rezistenţă. Candy se va confrunta cu pierderea altor persoane foarte dragi şi va trebui să fie puternică pentru a-i ajuta pe ceilalţi.

Sfârşitul este destul de neprevăzut şi fanii acestei serii vor fi grupaţi – majoritar în două grupe: cei care acceptă finalul aşa cum este, apreciind sentimentele ce rămân constante pe tot parcursul anime-ului şi cei care, evident, nu îl acceptă ca urmare a simpatiei ce o dezvoltă pentru un personaj introdus ulterior.

Una peste alta povestea Candy Candy, deşi se întinde pe **115 episoade**, respectiv **9 volume manga,** are toate ingredientele (romantism, comedie, drama) necesare pentru a ţine captivaţi privitorii/cititorii, dovadă succesul înregistrat mulţi ani de la apariţia sa.

Anime-ul a fost difuzat si pe TVR 1 în anii ’90.

Personaje

Candice White Audrey (Candy)*:* este personajul principal. Este foarte drăguţă, aproape mereu veselă şi întotdeauna gata să dea o mână de ajutor oricui are nevoie. *Data nasterii : 7 mai 1898*

Iubirile lui Candy:

Anthony Polan Audrey **–** teoretic prima iubire a lui Candy. S-au întâlnit când Candy avea 12 ani şi ea a fost convinsă că el este “Prinţul de pe deal”. Anthony era verişor cu Archies şi Stears şi era, în acelaşi timp, favoritul doamnei Elroy.

Terrence/Therius Grandchester (Terry): teoretic este cea de-a doua dragoste din viaţa lui Candy. Până să o întâlnească pe Candy a fost foarte rebel. Fiul unei celebre actriţe şi al unui conte, Terry va călca, în final, pe urmele mamei sale, devenind actor. *Data nasterii: 28 ianuarie 1897*

William Albert Audrey / Prince: Candy l-a întâlnit pentru prima dată pe Dealul Pony, când Albert avea 13 ani. S-au reîntâlnit în perioada în care Candy a locuit la familia Regan, dar nu l-a recunoscut. Este cel mai misterios personaj şi ascunde – la început voit, ulterior ca urmare a amneziei – cele mai multe secrete.

Prietenii lui Candy:

Archie Audrey: fratele lui Stear şi verişor cu Anthony, este îndrăgostit de Candy, dar este conştient de faptul că între ei doi nu va fi niciodată posibilă o relaţie, alta decât cea de prietenie, deoarece cea mai bună prietenă a lui Candy, este îndrăgostită de el.
Annie – cea mai bună prietenă a lui Candy. Orfană ca şi aceasta, cele două s-au cunoscut la orfelinat, dar au fost despărţite ca urmare a faptului că Annie a fost adoptată şi s-au regăsit în perioada în care Candy a locuit la familia Ardlay [Annie este singurul personaj a cărui înfăţişare diferă în anime, faţă de cea din manga. În anime este brunetă, iar în manga este blondă].
Stear Audrey: fratele lui Archie şi verişor cu Anthony. Şi el, ca şi fratele său, este la fel de îndrăgostit de Candy şi la fel de fără speranţă îi este iubirea. Stear este un inventator perseverent, în ciuda insuccesele înregistrate. Se înrolează în armată când izbucneşte Primul Război Mondial.
Patty: prietena lui Candy, sfârşeşte prin a se îndrăgosti de Stear.
Intriganţii

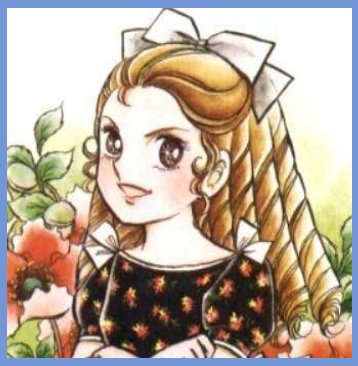

Eliza & Neil Regan: personajele negative, sunt cei care îi fac viaţa un chin atât micuţei Candy, cât şi adolescentei Candy. Neil sfârşeşte prin a se îndrăgosti de Candy, însă caracterul lui rămâne neschimbat şi, în faţa refuzului acesteia, apelează la familia sa [şantajându-i că se va înrola şi va pleca să lupte în război], pentru a o sili pe Candy să devină soţia sa.

Funny fact [Candy este des menţionată în manga-ul Candy Life realizat de mangaka Yayoi Ogawa. De fapt, mai mult decât a fi menţionată, ea chiar apare desenată în pg 18 din primul capitol]

Autor: Kîsmet

Ah! My Goddess

Anime-ul *Ah! My Goddess!* are la origine o manga realizată de Kosuke Fujishima. Pe măsură ce popularitatea acesteia a crescut a fost firesc să apară şi ofertele pentru anime. Totul a început cu un ova de 5 episoade, urmat de un film în 2000. Dar cum publicul a dorit mai mult, a primit mai mult, astfel că, în anul 2005 a fost realizat un spin off pentru ova-uri. Este vorba de prima serie tv ce cuprinde 24 de episoade.

Manga este ongoing şi în ţara de origine – Japonia – unde s-a ajuns la 37 de volume şi în America, unde s-au tradus şi publicat, pînă în momentul de faţă, 32 de volume.

Pe masură ce povestea din manga avansează, apar şi continuările seriei anime Ah! My Goddess.

Aa! Megami-sama! /Ah! My Goddess OVA este titlul sub care au apărut, între anii 1993 -1994, cele 5 episoade ce formează primul ova bazat pe povestea din manga. Acelaşi segment de poveste este inclus în seria tv ce apare în 2005 sub denumirea ***Ah! My Goddess TV***. Seria tv nu doar abordează aceeaşi poveste ca şi ova-urile, ci practic primele 3 ova-uri sunt de fapt şi primele episoade ale seriei tv, acţiunea din ultimele două regăsindu-se de-asemenea înserată în restul de episoade ale seriei. ***Ah! My Goddess TV*** are 24 de episoade cărora li se adaugă două speciale apărute de Crăciun.

După cum spuneam mai sus, aceste două titluri fac referire la aceleaşi evenimente din manga şi anume la relaţia dintre *bobocul* Keiichi Morisato şi zeiţa Belldandy.

Keiichi Morisato este un adolescent ce nu se poate impune şi care sfârşeşte prin a fi dominat de cei din jur. Aşa se explică faptul că, în timp ce colegii lui de apartament sunt afară la distracţie, corvezile casei şi rolul de secretară îi revin lui Keiichi. Într-o astfel de zi, rămas singur acasă, în timp ce încerca să dea un telefon, apelează din greşeală *Goddess Technical Help Line* şi zeiţa Belldandy se materializează în camera sa pentru a-i îndeplini o dorinţă.

Keiichi nu crede nici că ea ar fi o zeiţă şi nici că ar putea să îi transforme vreo dorinţă în realitate, însă ajunge în final să îşi exprime dorinţa… Şi ce îşi poate dori mai mult, un adolescent supus şi timid, decât o prietenă frumoasă? Evident că nimic, astfel încât dorinţa lui Keiichi sună chiar aşa: “aş vrea ca o zeiţă ca tine să stea cu mine pentru totdeauna” şi aşa a fost.

Urmare a faptului că Belldandy rămâne cu el, Keiichi este dat afară din camin, unde prezenţa fetelor nu era acceptată. Şi astfel începe şirul de aventuri ale celor doi, de-a lungul cărora relaţia lor se va consolida.

Oh My Goddess! Manga
An: 1988- prezent
Gen: comedie, romance, fantasy
Autor: Kōsuke Fujishima
Nr. Volume: 37

Ah My Goddess! TV
An: 1998
Nr. Episoade: 48

Ah My Goddess! MOVIE
An: 2000

Keiichi se va maturiza sau va încerca să se maturizeze şi să îşi biruiască timiditatea. Dacă va reuşi sau nu, rămâne să hotărâți voi după ce veți vizona anime-ul.

Ca bonus, această serie este însoțită de două speciale de Crăciun, dedicate surorilor lui Belldandy Urd şi Skuld. Unul dintre cele două speciale este dedicat problemelor cu care se confruntă Urd care, deşi îşi păstrează conştiința şi apucăturile de adult, se trezeşte în corpul unei fetițe. Celălalt îi este dedicat lui Skuld, devenită adult şi, cum totul este bine când se termină cu bine, la sfârşitul celor două episoade fiecare revine la normal.

Personajele principale, pe care le vom regăsi şi în filmul, seriile şi ova-urile apărute ulterior şi cărora li se vor adăuga, cu fiecare nou sezon, altele noi, sunt *Keiichi*, *Belldandy* şi surorile sale : *Urd* şi *Skuld*.

Dacă despre Keiichi am vorbit când am facut descrierea primei serii tv, se cade ca şi despre celelalte personaje să spun câteva vorbe. **Belldandy** este – miss perfecțiune – bună, înțelegătoare, lipsită de invidii şi gelozii şi în armonie cu oamenii din jurul ei, dar şi cu natura. O dată menționată Belldandy, trebuie să fie introdusă în scenă şi **Holybell,** îngerul lui Belldandy.

Urd şi Skuld sunt, aşa cum am spus mai sus, surorile lui Belldandy. Urd este sora cea mare, iar Skuld este mezina. Atât Urd, cât şi Skuld au ca trăsătură definitorie curiozitatea, care în cazul lui **Urd** este trădată de interesul în poțiuni al acesteia, iar în cel al lui **Skuld,** de invențiile acesteia [diverse maşini create cu scopul de a le uşura munca, dar care sfârşesc prin a le complica existența].

Îngerii lui Urd si Skuld nu apar în această primă serie tv sau în ova-urile care au marcat debutul animeului AMG.

Personajelor de mai sus li se alătură, ca personaj principal, **Gan-Chan,** un şoarece care va fi chinuit pe durata a 48 de mini episoade de variantele chibi ale lui Urd şi Skuld. Cele 48 de episoade alcătuiesc seria ***Ah! My Mini Goddess,*** mai cunoscută sub titlul ***Ah! My Goddess: Being Small is Convenient***, serie apărută între anii 1998-1999 şi în care Belldandy şi Keiichi nu apar aproape de loc.

În 2000 apare însă un film ce continuă acțiunea din seria tv, dezvăluind amănunte despre trecutul zeițelor. ***Ah! My Goddess - The Movie*** aduce de-asemenea personaje noi. Este vorba de mentorul lui Belldandy, **Celestin**. După ce a scapat din detenția ce i-a fost impusă, Celestin este decis să continue activitatea întreruptă de privarea sa de libertate. Cu ajutorul unui virus el va reuşi să şteargă toate amintirile pe care Belldandy le are cu şi despre Keiichi. Din acel moment, planurile lui Celestin cad pe plan secundar, în plan principal fiind readusă iubirea dintre Keiichi şi Belldandy. Accentul cade pe rolul imens pe care o are încrederea în partener, ea fiind temelia ce asigură trăinicia unei relații.Tot în film apare pentru prima dată îngerul lui Urd pe care aceasta a încercat să îl țină ascuns deoarece era foarte diferit de ceilalți îngeri. Trădând originea ei diavolească, îngerul lui Urd, **World of Elegance,** avea o aripă albă şi una neagră, dar este cea care va ajuta lumea şi Yggdrasil să revină la normal. Acest lucru o va determina pe Urd să o accepte în final.

La doar un an de la finalizarea primei serii tv, respectiv în anul 2006, apare ce-a de-a doua serie tv, care de data aceasta numără 22 de episoade - ***Ah! My Goddess - Flights of Fancy/ AMG-Sorezore no Tsubasa***.

Ca evoluție a relațiilor dintre Belldandy şi Keiichi, noua serie nu aduce nimic nou, ci este doar o altă serie de aventuri, generată, de această dată, de pierderea contractului original încheiat între cei doi protagonişti.

Pentru a condimenta şi mai mult anime-ul, în scenă sunt introduse alte personaje, cel mai proeminent fiind **Peorth,** o altă zeiță care va locui sub acelaşi acoperiş cu Keiichi. Şi, cum fiecare zeiță îşi are îngerul său, Peorth nu vine singură ci însoțită de **Gorgeus Rose.** Pe principiul: un necaz nu vine niciodată singur, în scenă reapare **Marller** care este hotărâtă să îşi ia revanşa asupra zeițelor (Marller a apărut pentru prima data în *Being Small is conevenient*).

Şi această serie tv, pe lângă cele 22 de episoade, are două speciale, de data aceasta dedicate lui Belldandy şi Keiichi şi dificultăților pe care le întâmpină Keiichi în a-i mărturisi lui Belldandy, ceea ce toata lumea ştie de mult - şi anume - că o iubeşte.

Încercările de a-l ajuta (a se citi forța) pe Keiichi să facă acest lucru, făcute de Urd şi Skuld, creează o multitudine de situații, una mai amuzantă decât cealaltă.

Gorgeus Rose nu este singurul înger care îşi face apariția în această a doua serie. După multe încercări, Skuld reuşeşte şi ea să îşi invoce îngerul, undeva spre sfârşitul seriei. Îngerul ei poartă numele de **Noble Scarlet** şi, deşi încă micuț, va ajuta la rezolvarea unor probleme mari.

Aa! Megami-sama: Tatakau Tsubasa/ FightingWing sunt două ova-uri apărute în anul 2007 care au fost create pentru a comemora împlinirea a 20 de ani de la apariția primului volum manga. Un *Angel Eater* a scăpat din Rai, aceasta fiind alarma dată şi problema pe care zeițele vor trebui să o înfrunte. Pentru a rezolva problema şi pentru a le proteja pe cele trei zeițe care locuiesc acum pe Pământ, apare **Lind.** Despre îngerul lui Lind voi păstra un secret absolut într-o ultimă încercare de a vă convinge să vizionați anime-ul, pentru că secretul ascuns de Lind este unul de proporții.

Aventurile zeițelor în varianta anime se încheie cu aceste 2 ova-uri, însă, după cum spuneam, manga este încă ongoing, povestea nu a ajuns la un final şi, când va ajunge, fanii vor aştepta cu siguranță şi un final pentru varianta anime. Dacă o continuare va fi sau nu făcută, rămâne să vedem…

Autor: Kîsmet

Air

În septembrie 2000 apărea **Air**, ***un joc*** recomandat persoanelor +18 ani. Jocul era împărțit în trei segmente*: Dream/Vis*, *Summer/Vară* şi *Air/Aer,* fiecare segment reprezentând o etapă diferită în evoluția generală a jocului şi, implicit, a poveştii. Unul dintre scopurile versiunii inițiale era să se ajungă la scenele hentai în care jucătorul era unul dintre protagonişti, având drept parteneră una dintre cele trei eroine.

A urmat apoi ***o manga,*** realizată de artistul **Yukimaru Katsura,** ce a fost serializată în revista japoneza *Comptiq* între august 2004 şi februarie 2006.

În perioada în care manga era încă serializată, a apărut şi ***seria tv*** ce are 13 episoade. Ritmul de realizare al anime-ului a fost mult mai rapid, astfel că în perioada ianuarie – martie 2005 au apărut toate cele 13 episoade .

Înainte ca seria tv să ajungă la final, studioul *Toei Animation* a lansat în cinematografele din Japonia ***filmul Air.***

După serie, tot în anul 2005, în august şi respectiv septembrie, au mai apărut încă două episoade intitulate ***Air in Summer***.

Ca urmare a succesului înregistrat de Air, pe lângă jocul inițial care a condus la toată această *nebunie,* au mai apărut mai multe joculeţe pentru PC, dintre care amintesc: *Airrade* [joculeț care cuprinde, pe lângă cele trei eroine şi personaje minore din serie, cum ar fi tatăl lui Misuzu, sau cei doi copii din genericul de deschidere al seriei]; *Airrade in summer!; Air/Kanon Smash! Kanossyu* [ultimele trei joculeţe au personaje atât din Air, cât şi din Kanon].

Cum se întâmplă cu toate anime-urile de succes, pe piață au apărut, pe lângă joculeţele pentru PC şi alte produse ce promovează imaginea diferitelor personaje, cum ar fi, spre exemplu, figurinele şi produsele de papetărie.

Air TV
Nr. Episoade: 13
An: 2005
Gen: Fantasy, Romance, Seinen, Tragedy

Air MOVIE
An: 2005
Gen: Romance, Seinen, Tragedy

Air~ manga

Cele 15 capitole realizate de **Yukimaru Katsura** şi care au fost publicate în revista Comptiq în intervalul 10 august 2004 – 10 februarie 2006, au fost adunate în două volume şi au fost publicate de către Kadokawa Shoten. Primul volum cuprinde 9 capitole şi un special, iar al doilea volum cuprinde restul de 6 capitole şi un bonus.

Povestea din manga este destul de asemănătoare cu jocul, cuprinzând povestea din segmentele Dream/Vis şi Air/Aer, întâmplările din Summer/Vara nu apar în manga. Majoritatea evenimentelor sunt legate de Misuzu. Kano şi Minagi sunt personaje secundare, însă, din fericire, şi povestea lui Minagi este finalizată la finele volumului 2.

Această manga nu este singura de pe piață. Aparent, în afară de aceste volume realizate de Yukimaru Katsura, mai există încă şase seturi de manga, dar restul sunt antologii la a căror realizare a participat un număr de aproximativ 20 de persoane per volum, număr ce include atât artişti manga, cât şi scriitori.

Prima antologie a fost publicată de Ichijinsha în anul 2001 sub titlul *Air Comic Anthology* şi cuprinde 7 volume. A urmat în 2002 *Air Anthology Comic* – un singur volum publicat de Softgarage. În 2004 Ohzora a publicat o antologie *numită Haru Urara: Kanon & Air* care – aşa cum reiese şi din titlu – se bazează nu doar pe povestea din Air, ci şi pe Kanon. Ohzora a publicat alte trei antologii ce fac referire la "universul" Air, ultima dintre ele a apărut în 2005. Jive este editura care a publicat ultima din cele 6 antologii care au legătură cu Air – este vorba de volumul intitulat *Comic Anthology Air: Kimi no Iru Basho*.

Air~ anime

Seria anime a fost produsă de Kyoto Animation în regia lui Tatsuya Ishihara, având la bază un scenariu scris de Fumihiko Shimo. Character design-ul personajelor a fost realizat de Tomoe Aratani, care a respectat conceptul original ce îi aparține lui Itaru Hinoue.

Seria tv numără 13 episoade, din acestea 12 sunt cele care deapănă firul narativ, în timp ce, cel de-al treisprezecelea episod este un rezumat ce elimină toate poveştile secundare, reluând strict faptele mai importante care au legătură cu povestea personajului principal – Misuzu.

Anime-ul are acelaşi pilon narativ ca şi jocul: primele şapte episoade corespund segmentului Dream/Vis, episoadele 8 şi 9 redau pe scurt evenimentele din segmentul Summer/ Vara, rămânând ca acțiunea din segmentul Air/Aer să fie cuprinsă în episoadele 10,11 şi 12.

Episoadele ***Summer Special*** au fost realizate de aceeaşi echipă care s-a ocupat şi de realizarea seriei tv.

Filmul Air, care a rulat în cinematografele din Japonia începând cu 5 februarie 2005, a fost regizat de Osamu Dezaki, studioul producător, după cum menționam la începutul acestui articol, fiind Toei Animation. Filmul elimină celelalte două eroine, urmărind doar povestea lui Misuzu Kamio. Povestea începe ca şi seria tv cu sosirea în oraş a lui Yukito care este catalizatorul întregii poveşti – o poveste veche de o mie de ani.

Povestea (pe scurt, ca să nu stric plăcerea vizionării celor care nu au reuşit până în acest moment să vadă anime-ul)**:**

După moartea mamei sale, Kunisaki Yukito rămâne singur pe lume. Mama lui i-a lăsat moştenire o păpuşă şi un vis - visul de a o găsi într-o zi pe fata înaripată din cer. Neavând alt exemplu decât pe cel al mamei sale, Yukito începe să rătăcească din oraş în oraş, folosindu-şi misteriosul talent de a mişca păpuşa fără să o atingă, ca să câştige bani pentru mâncare şi adăpost. Tot rătăcind din oraş în oraş, ajunge într-un mic orăşel unde, aproape nimeni nu este impresionat de singurul său talent şi, din nefericire, puținii impresionați nu par sa aibă bani, răsplătindu-l cu bonuri de masă şi diverse gustări. Nereuşind să procure bani, situația lui devine din ce în ce mai grea, negăsindu-şi un adăpost. Acesta este momentul în care, pe scenă, apare Kamio Misuzu care se oferă să îi fie prietenă, Yukito primind mâncare şi adăpost.

Povestea urmăreşte două perioade: prima vară şi cea de-a 1000 - a vară. Cele două planuri temporale par a se apropia mai mult cu fiecare episod, ameninţând să se contopească, ducând la dispariţia unuia dintre ele.

Misuzu Kamio: suferă de o boală ale cărei rădăcini rămân ascunse doctorilor, micuţa Misuzu fiind condamnată la singurătate. Imediat ce reuşeşte să îşi facă prieteni, este cuprinsă de un plâns spasmodic ce îi sperie pe cei din jur. Acesta este motivul pentru care ea alege să fie singură şi să nu îşi facă prieteni. Însă, în adâncul sufletului, încă speră că va reuşi într-o bună zi să îşi facă prieteni – acesta fiind şi motivul pentru care se apropie de Kunisaki Yukito.

Yukito, Kana, Minagi şi ***Michiru*** sunt prietenii pe care Misuzu şi-i face într-o ultimă încercare de a-şi depăşi problemele, dacă va reuşi sau nu, rămâne să descoperiţi urmărind anime-ul. Fiecare dintre ei are o poveste ce va fi, de asemenea, relatată în episoadele seriei tv, nu şi în Summer Special sau film, fiecare poveste atingând cele mai sensibile coarde ale sufletului.

Personajelor de mai sus li se alătura în episoadele *Summer Specia* **: *Uraha, Ryuuya*** şi, nu în ultimul rând, ***Kanna.***
Uraha şi **Ryuuya** sunt cei care o însoţesc pe Kanna în călătoria pe care aceasta a iniţiat-o în dorinţa de a-şi vedea mama.
Misterul fetei înaripate ce plânge în cer, îşi are originea în povestea dezvoltată în aceste episoade.

Animaţia, OST-ul sunt alte motive care fac ca ***AIR*** să fie unul din anime-urile de pe lista voastră cu anime-uri văzute, sau măcar în cea cu anime-urile pe care plănuiţi sa le urmăriţi în viitorul apropiat.

Autor: Kîsmet

Nana

Nana TV
An: 2006-2007
Gen: Band, Coming of Age, Music, Romance, Tragedy

Nana Manga
Gen: Drama, Romance, Music
Autor: Ai Yazawa

Anime-ul, apărut în 2007, are ca punct de plecare o manga care în prezent este ongoing, dar de un real succes atât în țara de origine, cât și în alte țări. Se zvonește că anul 2008 va aduce o a doua serie. Anime-ul are 47 de episoade în care principalele protagoniste se întâlnesc întâmplator, într-un tren, în drum spre Tokyo și această coincidență, de a avea același nume, de a ajunge să locuiască în același apartament, va avea un impact destul de mare în relația dintre cele două.

Nana Osaki, abandonată de mama sa la o vârstă fragedă și lăsată în grija bunicii, a avut o copilărie destul de dificilă. Îi era imposibil să aibă prieteni datorită felului ei de a fi. În momentul în care îl întâlnește pe Nobu lucrurile se schimbă, în bine. Ajunge să fie vocalista formației Black Stones, unde îl întâlnește pe Ren și de care se îndrăgostește. Din păcate Ren decide să se mute în Tokyo pentru a-și ridica cariera muzicală la nivel profesional și cum o relație la distanță ar fi fost inutila, fără prea multe cuvinte acel capitol din viața lui Nana se încheie.

Din dorința de a ajunge și ea la un nivel profesional, rămâne în orașul natal și, la un an de la plecarea lui Ren, își face bagajul, cumpără un bilet dus spre Tokyo și în tren ajunge să o întâlnească pe Nana Komatsu.

Nana-chan sau Hachi, este genul de persoană care se îndrăgostește extrem de ușor și din păcate nu de persoanele indicate (ex: ajunge să pretindă că iubește un bărbat căsătorit după câteva întâlniri scurte cu tentă sexuală). Avea o relație la distanță cu un fost coleg care s-a mutat Tokio pentru a studia la o Școală de Artă.

La un an, Nana-chan nici nu stă să se gândească la modalități de a se întreține, pur și simplu își face bagajul, cumpără un bilet dus spre Tokyo și astfel ajunge să o întâlnească pe Nana.

Pe durata celor 47 de episoade vom avea aparte de suficiente relații, unele mult mai mature decât altele și, de asemenea, de fel de fel de personaje interesante. Hachi, trece prin diverse schimbări pe durata serie, care o ajută să se maturizeze, mai mult sau mai puțin. Cu ajutorul Nanei, întâlnește diferite persoane, pe care ajunge să le îndrăgească și să fie îndrăgită de ele.

Seria ne oferă un personaj șocant la prima vedere, dar pe parcurs se dovedește a fi bun în tot ce-și propune să facă. De asemenea reușește să manipuleze anumite situații, dar nu în avantajul său, ci pur și simplu în folosul celor apropiați lui. Yasu este tipul de persoană care ar sări imediat în ajutorul Nanei, dacă aceasta ar avea nevoie.

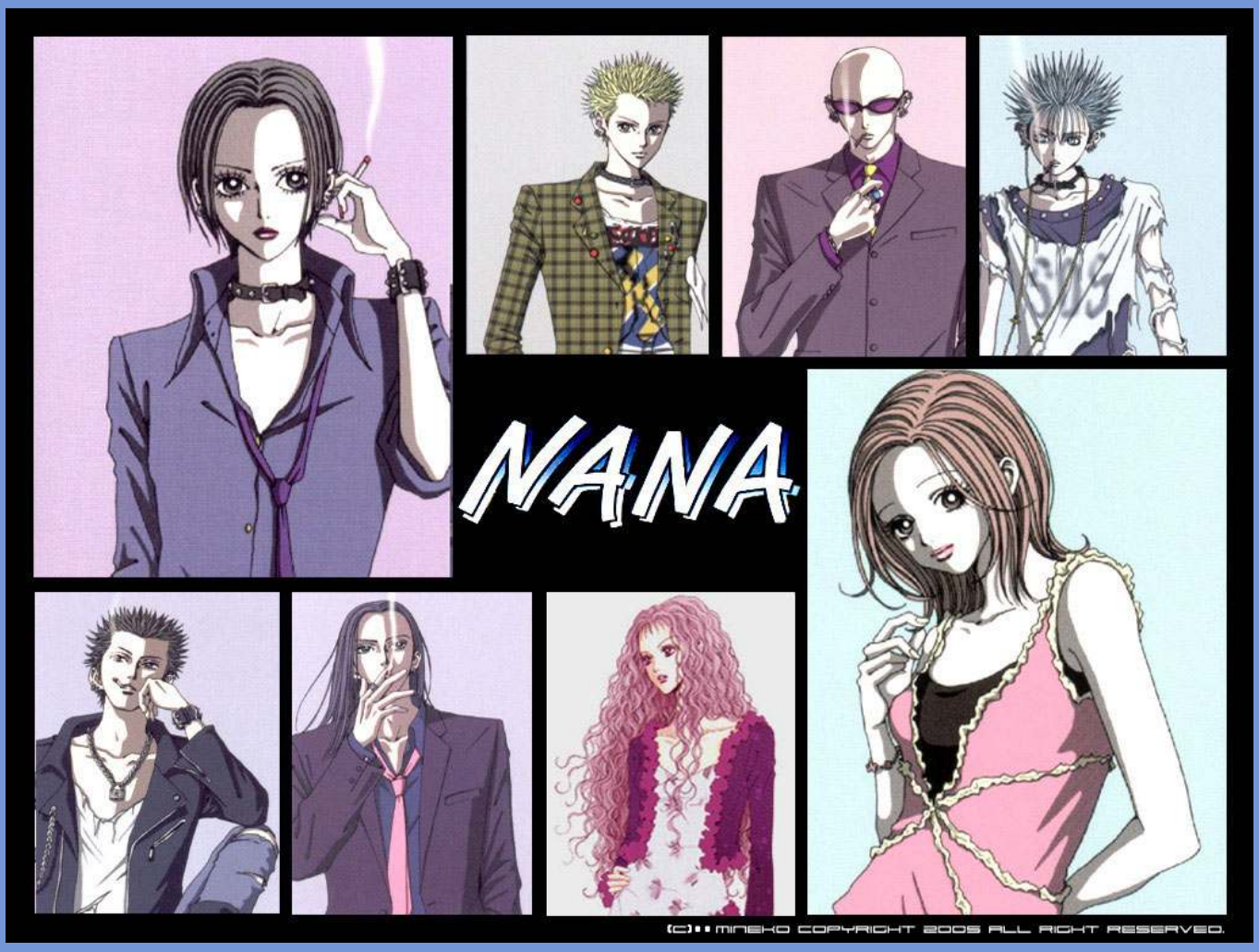

De obicei, când se întamplã câte ceva în viața ei şi nu poate înfrunta situația pe cont propriu, el este primul la care apelează. Este capabil să renunțe la ce are de făcut în acel moment, iar ora chiar nu contează, într-un fel îți dă de gândit, nu?

Un cuplu care categoric meritã menționat este Junko - Kyosuke. Junko este prietena cea mai bunã a lui Hachi, care s-a mutat la Tokyo pentru a studia la aceeaşi Scoalã de Artã ca şi Shoji, prietenul lui Hachi. Aşa cum Yasu este un sprijin pentru Nana Osaki, Junko şi Kyosuke practic au acelaşi rol. Sã o asculte pe Hachi în momentele de singurătate şi sã-i ofere sfaturi. Sã intervinã, cât mai subtil posibil în momentele de nevoie. Felul lor de a fi denotã cu siguranță apropierea pragului de perfecțiune într-o relație.

Existã bineînțeles şi alte cupluri în aceastã serie, dar mã tem cã, dacã voi intra prea mult în detalii, existã posibilitatea sã dezvãlui prea multe din serie şi sã stric evident plãcerea celor care încã nu au vãzut acest anime.

Pe final o sã menționez cã a fost un anime de nota 10 care meritã vãzut. În cazul în care nu l-ați vãzut, mesajul meu este: “Ce mai aşteptați?”. În cazul în care l-ați vãzut, nu pot decât sã spun: “*Excelentã alegere!*”

Autor: NephThys

Kare First Love

Kare First Love

Manga (10 volume – 58 capitole)
Gen: Drama, Romance, Shoujo, School-life
Autor/Artist: Miyasaka Kaho
An: 2002

Karin Karino face parte din categoria fetelor care nu se dau în vânt după băieți. Asta până ce Kiriya, un elev popular din școala de băieți din vecinătate, „intră pe fir". Cei doi încep o relație și chiar dacă Yuka, o colegă de-a lui Karin, încearcă să-i despartă, cei doi nu par foarte ușor de separat. Prin urmare, iubirea cea perfectă pe care Karin o visa ... se dovedește a fi o călătorie plină de obstacole ce trebuie trecute, „ceva" pentru care trebuie și merită să te lupți.

Prin urmare ... să vedem ce avem! Una bucată școlăriță ce nu arată grozav, nu e populară și absolut neexperimentată. Una bucată școlărel ... experimentat al dreaq, cu poftă de sex cât 5 la un loc, foarte popular, cu gura mare ... etc. Avem momentul în care școlărița dă cu leșinu', școlărelul o cară frumos acasă la el, iar, când ea se trezește și-și dă jos ochelarii, se transformă brusc din rățușca cea detestabilă și ușor de făcut mișto, într-o superbitate uluitoare. Țoc! Vine și sărutul, urmat îndeaproape de o dragoste fulminantă ... Intervin factorii perturbatori, o altă școlăriță turbată pe relația atât de îmbătătoare a celor doi și punându-le bețe-n roate ca orice alt factor infestat de virusul invidiei ... și un fotograf, al cărui scop nimeni nu-l prea găsește, dar cu siguranță se face remarcat prin oarecarele iz de sadism de care dă dovadă. And everything turns out to be a bliss!

cough Nu vreau să fiu prea cinică, luând în considerare că la capitolul shoujo sunt destul de îngăduitoare. Însă, fac parte din categoria celor cărora acest manga li s-a părut prea plin de clișee pentru binele cititorului. Sau, hai s[reformulez! Prea lung pentru ce fel de intrigă se încearcă a se dezvolta. Relația celor doi pare falsă (cum zicea foarte bine un anumit ingeraș pe forumul nostru).

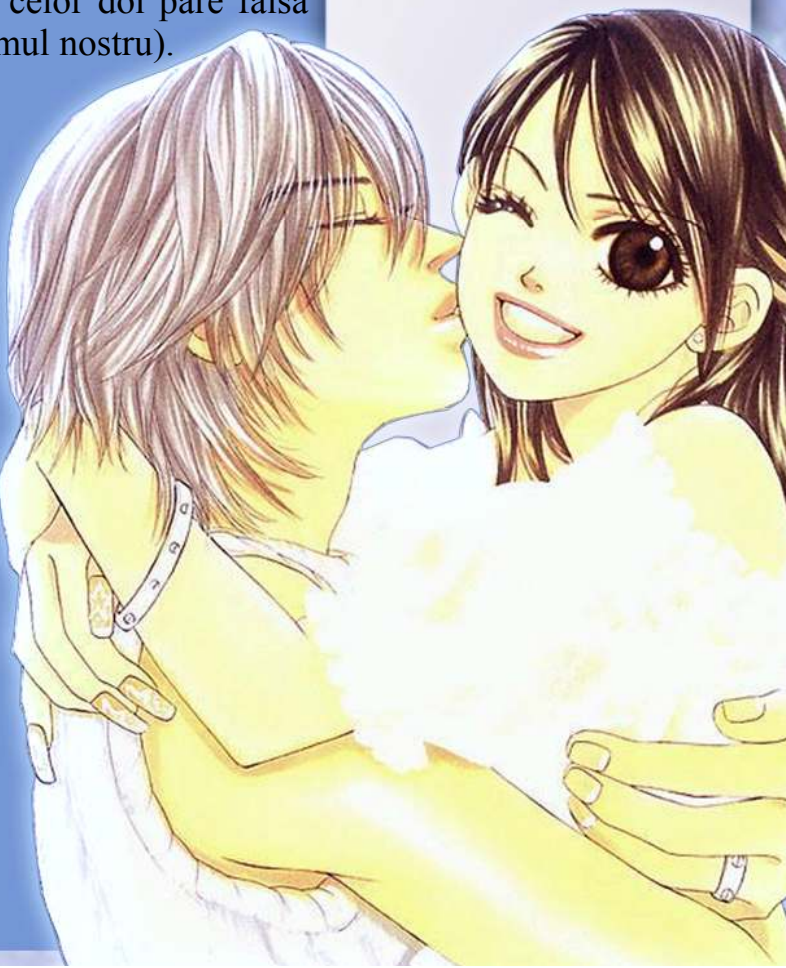

Se ceartă din cele mai puerile motive, dar când treburile sunt mai serioase ... trec peste ele de parcă ar fi o altă bagatelă. Par uneori că se complică singuri, doar-doar de-o mai adăuga nițică melodramă. Personajele nu mi s-au părut credibile. Înteleg, la vârsta aceea și luând în considerare începutul unei prime relații de amor, e musai să o dai în bălării, că deh, nu ai experiență. Însă, relația lor se vrea a fi prea perfectă și reușește lamentabil la aceasta.

Singurul caracter care mi s-a părut mai atractiv a fost Ayase, însă despre ea nu ni se spune mai nimic.

Clișee sunt multe. De la această rățușcă urâtă, care peste noapte devine o frumoasă, până la simpla idee a unei relații începute pe la 16 ani care se termină cu o căsătorie și cu un parfum de eternitate. Nu mai zic de ideea celor răi care vor să intervină în relația lor minunată, dar ei, ca niște școlărei maturi și cu picioarele pe pământ,

reuşesc să treacă cu brio şi forță la maxim peste astfel de probleme. Enervant s-a dovedit şi apetitul sexual exacerbat al lui Kiriya. Ţoc-poc .... ne-am certat ... Ţoca-poca, ne-am împăcat! Acum hai repejor sa-ți mai suflu nişte cuvinte fierbinți la ureche, poate apuc sa-ți vad şi eu o buca' de nur virgin ... sau chiar mai bine, să am şi parte de ceva „bătaie la porta Raiului" (ca să fiu şi eu clişeică ^-^). Parcă în folclor se spunea că dacă băiatul tot zbiară după sex, înseamnă că te vrea numa' ca o fleică de carne cu care (scuze cacofonia) se poate juca în voie. Dar, Karin a noastră e o iertătoare şi trece şi peste aceste probleme insignifiante *sigh*. Oricum, e genul de manga care te minte în față cum că este o posibilitate ca tipa gen tocilară, să devină brusc sexy în ochii celui mai cool tip .... şi că acel tip e în stare de orice pentru ea. Chiar şi să dea bani o groază pe o persoană pe care nici nu o cunoaşte, chiar să zbiere de poftă după fizicul ei atât de neatractiv. Fetițe din lumea asta ... don't believe this crap pliz! *laughs* (deşi vă urez din tot sufletul meu, mult noroc!)

Mă repet, nu vreau să fiu cinică! Poate am şi trecut de vârsta la care mai pot considera acest fel de poveşti utopice ca pe ceva interesant. Depinde, foarte mult de ce te aştepți de la un manga. Nici arta nu mi s-a părut excepțională ... că poate aşa mai ştergeai cu buretele câteva bube. Kiriya uneori arată mult prea matur pentru vârsta pe care ar trebui sa o aibe (părerea mea ... XD) şi aici mă refer doar la fizic. Mental ... pfoai de căpățâna mea. *sobbs* Oricum, nu mi se pare că cei doi protagonişti se potrivesc, nici fizic, nici ca personalități. Dar, e un stil ok ... şi nu poți să zici ca aceste caractere nu ar arăta „secsi".

Hm ... ca să închid programul pe ziua de azi: mi s-a părut plictisitor, deşi începuse binişor. Ideea de bază ... o intrigă liniară, fără prea multe întorsături de situație, dar care e grăbită ... personaje likeable, poveste simplistă cu referiri la o iubire naivă, ceva melodramă şi nimic mai mult. Deci, dacă vrei neaparat să-ți pierzi nişte clipe şi eşti fană shoujo/romance manga ... şi poate chiar ai o inclinație spre a înghiți clişee şi mult bullshit ... please do read this manga. n_n' Ai putea-o găsi destul de antrenantă şi amuzantă. Dar dacă preferi o poveste serioasă cu o adevarată dezvoltare a personalităților, cu nişte caractere principale atractive şi interesante ... dacă nu-ți plac neapărat clişeele ... şi chiar nu ai timp destul să stai în fața unei poveşti fără „sclipici", mai bine te uiți la un film porno. E mai multă acțiune acolo! *runs away from all the tomatoes thrown by all the Kare First Love fans ... sorry gurls ... it's a personal opinion*

bows and exits

Autor: Tzakey

Itazura Na Kiss

Itazura Na Kiss

(Mischievious Kiss)
TV Series – 25 episoade
An: 05.04.2008 – 27.09.2008
Gen: Romance, Shoujo, Comedy
Producatori: TMS Entertainment

Aihara Kotoko se îndrăgosteşte de cel mai deştept băiat din liceu, Irie Naoki. Se hotărăşte totuşi să-i „înainteze" o scrisoare de dragoste, deşi diferenţele dintre ei sunt vizibile. Ea, din clasa F unde învaţă cei mai slabi elevi ... el din clasa A, şi chiar primul pe listă.

Din nefericire pentru ea, este respinsă fără drept de apel. Însă, când tocmai se hotărâse să renunţe la această iubire şi cum soarta este mereu pusă pe şotii, casa ei se întâmplă să fie distrusă, iar ea cu tatăl ei sunt nevoiţi să locuiască la un prieten de-al tatălui. Şi cine credeţi că este fiul acestui bun samaritean? Însuşi Naoki! Şi uite aşa, dragostea lui Kotoko se reaprinde şi deşi Naoki se dovedeşte a fi de o răceală impenetrabilă, ea ... ajutată de mama lui, se va lupta să-i câştige dragostea.

O să rămân la o părere personală. Acest anime este poate printre singurele menite cu adevărat doar pentru fete. Are o poveste simplistă, liniştită şi foarte ameţită ... pe care numai un „corazon de mujer" o poate aprecia la adevărata ei valoare. *laughs*

Animaţia nu mi s-a părut surprinzătoare. Dar nici nu e de trecut cu vederea. Stilul rămâne fidel manga, care este totuşi destul de vechiuţă, ceea ce face şi animaţia să pară mai veche (deşi nu-i ştirbeşte deloc din farmec). Personajele nu sunt neapărat atrăgatoare, iar culorile folosite sunt pale, şterse, însă potrivite intrigii. Din păcate, pentru o poveste care decurge pe perioada unor ani, personajele nu evoluează mai deloc fizic. Rămân la fel ca la început.

Soundtrack-ul nu este memorabil neapărat. S-ar putea să placă un Op. sau Ed., însă mai mult de atât nu cred. Timpanului meu nu i-a atras atenţia ... mai nimic.

Povestea în sine nu este surprinzătoare, ceea ce ar putea să-i alunge pe unii fani ai acţiunilor neîntrerupte. Poate de aceea mi s-a părut atât de „women orientated". Este o poveste tipică despre o fată mai naivă şi prostuţă de felul ei, care se indragosteşte şi face orice pentru a-l câstiga pe băiatul mai deştept decât ea. Dar poate ce atrage la intrigă este faptul că, treptat, vezi cum situaţiile se schimbă odată cu personajele, aceea evoluţie pas cu pas, atmosfera liniştită, familiară. Ţi se arată o nuntă cu problemele ei (ceea ce este destul de unic pe piaţa anime-urilor), îi vezi cum „îmbătrânesc", cum îşi întăresc relaţia. Parcă ai creşte odată cu ei.

Personajele sunt destul de interesante. Kotoko este de-o încăpăţânare ieşită din comun, amuzantă, sociabilă, zăpăcită, iubăreaţă până la capăt. Să nu mai menţionez de răbdarea de care dă dovadă în faţa insensibilului de Naoki. Îmi place că se maturizează, deşi rămâne cu aceleaşi comportament optimist şi cu tente sacrificatorii. Naoki este un pic prea perfect ca să fie bun. Adică, tipul le face pe toate la modul excelent.

Un pic cam prea irealist, deşi comportamentul lui de „sloi de gheață” este mai explicabil tocmai datorită acestui IQ superior de care dă dovadă. Însă, nu pot să spun că mi-a plăcut neapărat de el. Cu siguranță, dacă ar exista vreodată vreun astfel de om, am fugi de el ca de dracu’ ^-^. În schimb, îmi place faptul că, atunci când a admis propriile lui sentimente față de Kotoko, s-a schimbat puțin. A evoluat şi el, zâmbind mai mult, comportându-se ca un îndrăgostit, fiind gelos şi protector.

Ar mai fi de menționat acel personaj care pentru mulți „face toată seria” şi anume, mama lui Naoki, care este de milioane! Dusă cu pluta, mereu în stare să-i sară în ajutor lui Kotoko, criticându-şi mereu fiul, fiind mereu gata cu ceva pentru a-i apropia pe cei doi ... hehehe ... ai zice că e o mică pshihopată, dacă nu ar fi atât de draguță şi amuzantă făcând toate acestea. Mă rog, un personaj la fel de irealist ca şi Naoko, în comportament. But still very cute! Personajele secundare sunt ok. Chris şi Kinnosuke, mai adaugă puțină comedie, însă momentele în care ei sunt în centrul atenției sunt puține şi e destul atât. Colegele şi prietenele lui Kotoko sunt doar de background. Însă merită şi ele a fi măcar menționate. Mai ales că la sfârşit, ni s-a acordat o fereastră prin care le puteam întrezări mature şi cu familiile lor. Kinda cute, I might add ...

Sfărşitul este previzibil. Happy End ... unul funny, dar tot happy. Ca să citez un alt îngeraş de pe forum „Btw, văzându-le pe Kotoko şi Mi-chan împreună, nu am putut să nu mă gândesc la Usagi şi Chibiusa din Sailor Moon, care se luptau pe Mamoru”. *lol*” (*bows* to Selena). Episodul 25 e în plus, părerea mea şi a altora. Nu ştiu care este rolul lui neapărat.

Deci un anime simplu, drăguț, dar fără mare spectacol. Unele clipe pot fi plictisitoare, mare intrigă nu există, iar personajele nu ies din obişnuit. Nu-l pot recomanda la toți, pentru că ştiu că nu ar place. A fost un anime amuzant, cute, care a oferit nişte momente plăcute în fața monitorului. Nici nu am căutat mai mult şi poate de aceea mă şi mulțumesc cu atât. Dar, nu are vreun tip de acțiune fulminantă, nu este nici neobişnuit în vreun fel. It’s just … shoujo!

Adaug faptul că manga nu este terminată, deoarece mangaka a murit. Sfârşitul din serie este conform dorințelor ei. Arta din manga, mă simt nevoită să adaug, pe mine una m-a speriat. Şi mi-a îndepărtat dorința de a o citi. E destul anime-ul! :D

Autor: Tzakey

Întâmplări hazlii de sărbători

Vine Crăciunul cu frenezia de sărbători, cu multă mâncare, cu nervii de dinainte şi cu spitalul de după şi, bineînţeles, cu cozonaci cum numai bunica îi făcea, cu colinde şi cu multe cadouri pentru cei mici şi pentru cei mari şi nu în ultimul rând, cu încă un an pentru Anime-Angels. Cum la mine o poveste de Crăciun nu prea există, deoarece sărbătorile la mine sunt monotone, o să vă povestesc o fază de Revelion.

Anul trecut am ieşit un pic din tiparul de an, am petrecut în altă parte Revelionul, mai exact în cămin şi, cum îmi place să zic, a fost un revelion studenţesc. Petrecerea era destul de mică, doar 7 prieteni, aşa că nu era cine ştie ce. Petrecerea a început destul de greu, dar, după câteva pahare de gin şi vin ici şi acolo, a început lumea să danseze. Cum petrecerea începea să stagneze, ce ne gândim şi noi: să mergem într-o piaţă să vedem focurile de artificii. Aşa că la 11:40, unii schimbaţi în ceva mai comod, alţii în haine mai elegante, eram în drum spre metrou. Gândiţi-vă, la 11:55 metroul a ajuns în centru şi noi şi toţi care erau acolo am luat-o la fugă să nu ne "prindă" Anul Nou prin metrou. Din fericire ne-a prins Anul Nou exact la ieşirea din metrou şi cu câţiva paşi am reuşit să vedem şi artificii .

Când mă gândesc acum, eram îmbrăcaţi şi eleganţi şi normal, dar era o senzaţie unică sa fugi prin metru, să vezi focurile de artificii cu prietenii şi cu sticlele de şampanie în mâini.

Autor: Kamikaze Grim

Mi s-a întâmplat acum vreo 7-8 ani cred... Eram cu un văr şi cică ne colindam şi noi rudele. La un moment dat trebuia să trecem un râu. Podul era la 100 de metri, însă am zis să mergem pe gheaţă şi să sărim la mijloc (mijlocul nu era îngheţat)... lenea. Zis şi făcut... primul a sărit el şi pe urmă eu. Problema e că atunci când am sărit eu, s-a rupt gheaţa sub mine şi am picat cu un picior în apă. Am tot ţipat eu pe acolo, neştiind să înot, m-am speriat destul de tare, cu toate că apa e foarte mică în râuşorul respectiv. Până la urmă m-a tras vărul meu pe gheaţă şi am luat-o încet, încet spre casă.

Autor: Finger

Acum vreo doi ani spiritul fotbalist din mine m-a ajutat să îmi disloc umărul, chiar de sărbători. După o vizită la spital, eram mumificat, bandajat complet, nu puteam decât să mişc o juma' de mână. Nu puteam să mă îmbrac singur, să mă încalţ…etc.

De crăciun many vine pe la mine ca să mergem la el, să ne mai întâlnim cu lary (un alt foarte bun prieten) şi să petrecem împreună. Eu i-am spus că nu pot, dar el că mă ajută etc. Aşa că am plecat. Bad move….!!! Mă ajută să mă încalţ, la el acasă să mă descalţ şi etc. Mâncare, băutură, jocuri, distracţie. Mai spre noapte, un alt prieten, bodi, ne invită la o petrecere la cineva acasă. Aşa că ne pregătim să plecăm, aceeaşi poveste: îmbracă-mă, încalţă-mă….

Afară era un friggg .. de îţi îngheţau şi muciii în nas frate. Îl pun pe many să îmi încheie geaca. It took him 5 freaking min., îngheţam ca dreaq şi nu reuşea să îmi închidă fermoarul acela odată. Şi mai era şi un viscol de te făcea om de zăpadă dacă stăteai pe loc.

Acasă la prietenul respectiv… dezbracă-mă, descalţă-mă…mâncare, băutură, muzică, ce mai, distracţie. Now, the funny part: Eu: Bodi, desfă şi tu sticla şi pune-mi şi mie în pahar.

El: Imediat!!

Omg, deci şi dacă ai fi vrut, nu puteai să faci aşa, în secunda următoare întreg conţinutul de 2.5 l de coca, pepsi, fanta…sau ce era… l-a vărsat pe mine şi pe el. Eram uzi complet. Acum mergem sa furăm de la săracu' om nişte haine sa ne schimbăm că nu puteam să stăm aşa. Aaaa…. did I say that nu puteam să mă îmbrac singur??? Sau să mă dezbrac??? După nişte momente incredibil de jenante si penibile (No. I'm not gonna tell!) eram schimbat. Acum era

momente incredibil de jenante si penibile (No. I'm not gonna tell!) eram schimbat. Acum era momentul sa plecăm. Acelaşi bodi însărcinat cu legatul şireturilor, a reuşit să le lege aşa de bine că a trebuit să le tăiem cu cuţitul ca să mă descalţ acasă la many. Prietenii mei mai vroiau să mergem şi cu colindul la ora aceea. Dar eram traumatizat destul, aşa că m-am dus acasă, însă nu după ce amicii mei au avut bunătatea să mă conducă până la locul desemnat. Am ajuns aşa repede, după ce din bunătatea lor am avut de făcut un sprint până acasă, dar din plăcerea faptului că am vrut să alerg mumificat pe străzi, nu că ne-ar fi alergat nişte câini. De Revelion tot efortul a fost depus în a ocoli momentele penibile şi reuşisem….aproape. Spre ora 12 noaptea am vrut sa ne urcăm pe acoperişul casei unui amic sa vedem artificiile mai bine (who had that ideea??!!). Dar eu nu puteam să urc şi cei mai buni prieteni s-au oferit să mă ajute….. Timp de vreo două săptămâni am avut vânătăi de la cele 3 încercări necesare pentru a mă urca pe acoperiş.

Au fost nişte sărbători cu un farmec aparte!!! Ne-am distrat de minune şi vreau să le mulţumesc prietenilor că mi-au fost alături!! Multă sănătate şi fericire pentru voi toţi şi pentru toţi prietenii si rudele voastre!! Să fiţi iubiţi şi să aveţi parte de sărbători frumoase alături de cei dragi!!!!

Autor: Cis

*Crăciunul este o sărbătoare a familiei, aşa se spune cel puţin, iar eu şi familia mea ţinem la această tradiţie. Prin urmare, de Crăciun, oriunde am fi, ne întâlnim mereu acasă. Tot de tradiţia familiei ţine şi împodobirea bradului în Ajun. Atunci, cu mic cu mare, ne unim forţele si .unul pune globurile mici….altul pe cele mari...altcineva instalaţia, bomboanele…Eh, când vine vorba de bomboanele de pom…ne punem întâi pe legat aţe la un capăt, apoi le agăţăm în brad…The funny part, cum spunea Cis, era că, după ce ne chinuiam să le aranjăm frumos în brad, să îi dăm un *look* .. le luam evident cu asalt ^^ . Azi una, mâine alta, de fapt mai multe :) …Doar că, având în vedere că le legam destul de bine de brad, mai ales când aţa era prea lungă şi o înfăşuram de mai multe ori pe creangă, nu ne mai deranjam să le scoatem, ci pur si simplu lăsam ambalajul acolo….Şi asta frecvent, devenind chiar tradiţie. Aşa că, după câteva zile, este o adevărată aventură să mai găseşti bomboane, de cele mai multe ori nimerind ambalaje goale…Şi moamăăăă ce oftică când puneai mâna pe una…gol…pe a doua…gol...mai ales că cel mai des operaţiunea avea loc mai pe semi-întuneric, doar la lumina tv-ului şi a instalaţiei. Şiiiii cel mai frumos e când începi să te strecori pe sub brad, pe lângă pereţi (ţinem mereu bradul în sufragerie într-un colţ) ca să ajungi şi în partea din spate să vezi dacă mai sunt şi chiar să de urci pe scaun să le cercetezi şi pe alea din vârf…Ooo da, eu şi sora mea suntem sweets addicted ^^… Nu mai spun dacă mai vrea şi mama sau tata o bombonică cât de mică… ia-le de unde nu-s. Ah, dar într-un an am făcut-o şi mai lată. Aveam strânse de multă vreme o mulţime de dopuri de plută de la sticle de vin şi ce credeţi că am făcut???? Indeed *make a giggle*…am pus în ambalajele goale acele dopuri, ca să pară că e ceva înăuntru, mai ales că şi forma îmi era favorabilă. Ah, da…au mai fost şi o radieră…un capac...^^ ce mai contează …Imaginaţi-vă faţa celor care puneau mâna pe o astfel de * bomboană *. A fost atunci un haz de pomină…..*

Well…aştept să reîncep aventura şi în acest an. Vă urez tuturor un Crăciun cât mai cald, cât mai luminos şi plin de voie bună. Sărbători Fericite!!!

Autor: Chibi

CHRISTMAS ORIGAMI

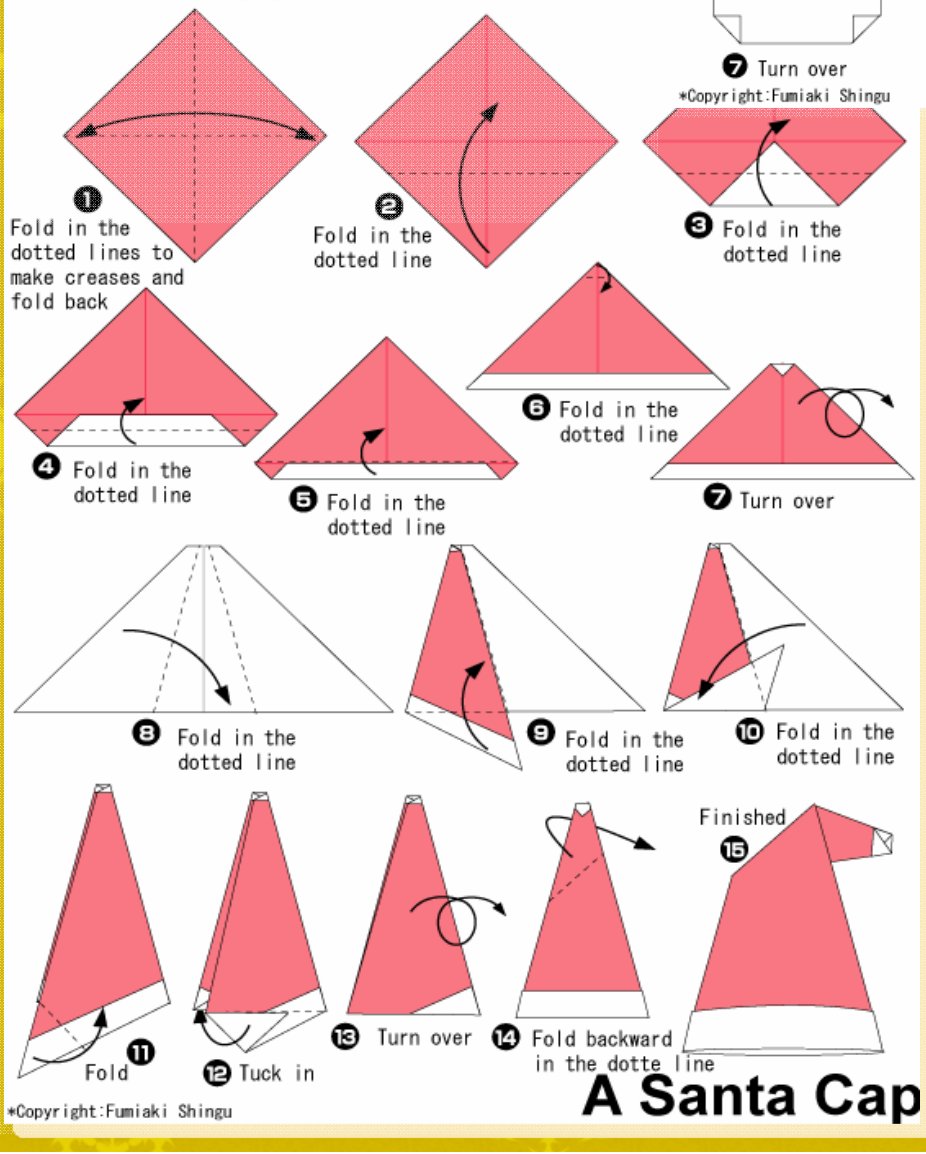

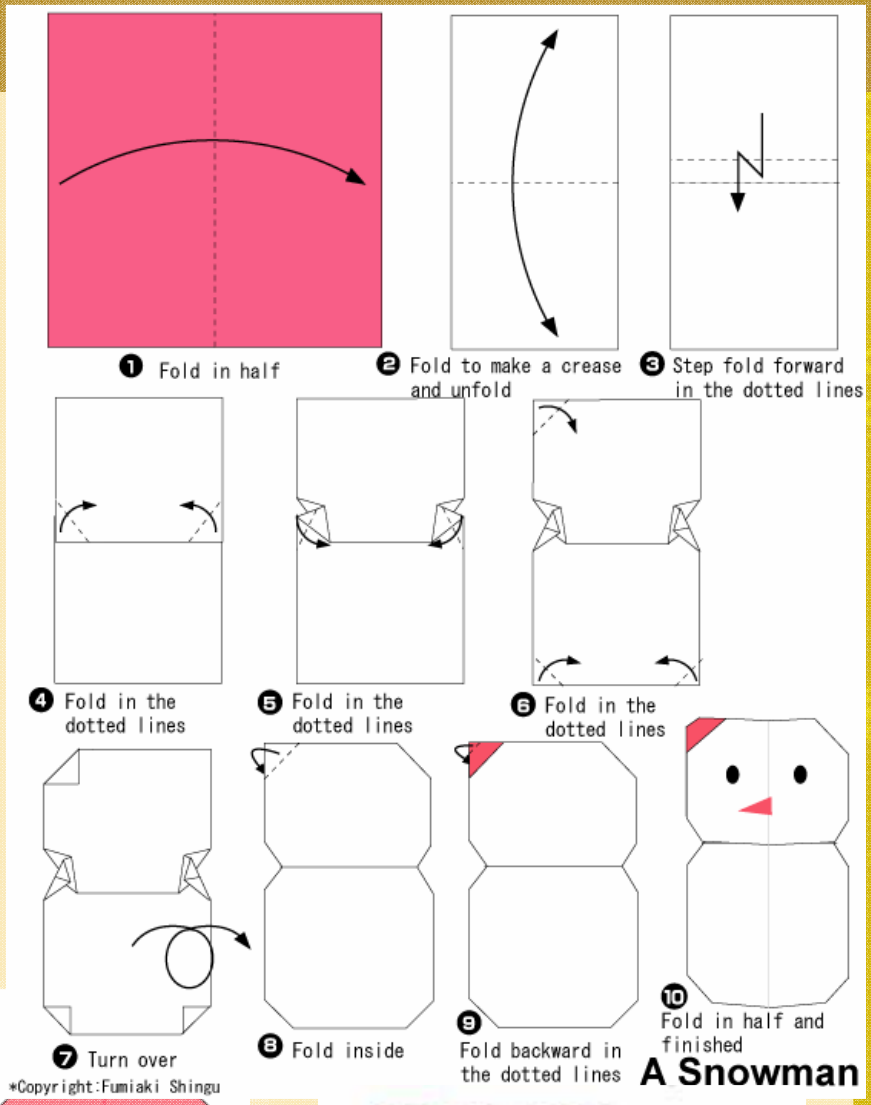

Colectivul de redacție

-în ordine alfabetică ^^[nr. următor va fi aranjarea după zodii]-

Angel: **Aakai**
Archangel: **Blue Mint**
Archangel: **Chibi**
Angel: **Cis**
Angel: **Deceitful Angel**
Angel: **Finger**
Angel: **Ishpy**
Angel: **Kagaroth**
Angel: **Kamikaze Grim**
Seraphim: **Kîsmet**
Seraphim: **NephThys**
Seraphim: **Tzakey**
Angel: **Selena**